

ก้นความรู้สึก

ผู้คนเนืองแน่นต่างยืนออกรอคอยคนของตนเองอย่างใจจดใจจ่อ จ้องจอบแสดงเที่ยวบินไม่ว่างตา หญิงสาวผู้หนึ่งยืนก้มไปกับมวลหมู่ผู้มารอรับ เธอวางฝ่ามือประดับประดาประคองหัวใจที่เอาแต่ถูรื้อองก้องดังอยู่ภายใน หวังให้มันเต้นช้าลงกว่านี้อีกสักนิด สงบลงกว่านี้อีกสักหน่อย ด้วยเกรงว่าตนจะเผลอปล่อยพิรุณจนใครจับสังเกตเอาได้นัยน์ตาหวาดหวั่นกวาดมองไปยังประตูผู้โดยสารขาเข้าด้วยความรู้สึกที่ยากเกินบรรยาย

และทันใดนั้นเอง ชายผู้หนึ่งก็ได้ปรากฏกายขึ้นในสายตาเธอท่ามกลางคนจำนวนมากมาย ท่ามกลางความวุ่นวายแตกต่างกัน ท่ามกลางความเคลื่อนไหวขวิกไขว่ แต่เขากลับสะกดใจเธอให้หยุดนิ่ง ทั้งสติก็คิดหลุดลอยไป ลืมโลกตรงหน้าไปชั่วขณะ ระยะเวลากว่าห้าปีที่ไกลกัน มากพอจะคั่นกลางด้วยความรู้สึกผิดแปลกบางอย่าง ไม่รู้ว่าเขามองเห็นเธอที่อยู่ตรงนี้ไหม ทว่าเธอไม่อาจละสายตาประหม่าของตนไปจากคนคนนั้นได้ ชายผู้ซึ่งทิ้งตะกอนบางอย่างไว้ในใจกันก่อนจากไป

และเขา...กลับมาแล้ว

ระยะเวลากว่าครึ่งทศวรรษเปลี่ยนเขาให้ดูหล่อเหลาขึ้นอย่างที

เธอไม่เคยจินตนาการถึง กลบภาพเด็กหนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่งด้วยมาด
ภูมิฐานในชุดสูทเนี้ยบกริบ รัศมีความเข้มขรึมบางอย่างแผ่ซ่านเข้า
ปะทะใจคนมอง ฉายชัดว่าเขานั้นเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน ทว่า
สิ่งต่างๆ ภายนอกนั้นไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่อยู่ภายใน เธอได้แต่หวังว่า
ภายใต้ท่าทางทรงเสน่ห์นี้คงมีบางสิ่งบางอย่างได้รับการบรรเทา
ให้เบาบางลงไปบ้างแล้ว

“พราว พราว พราวลูก!”

“คะ?”

“ไปยื่นทำอะไรตงนั่น มานี่สิลูก พี่วินออกมาแล้ว” ครองขวัญ
ก๊วกมือเรียกหญิงสาวผู้ซึ่งกำลังยืนเหม่อลอยอยู่ตรงรั้วกันไม้ไกลกัน
วันนี้นางและครอบครัวบุริมมาถมารอรับ ‘กวินภัทร’ ลูกชายคนโต
ที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากอเมริกา ทั้งหมดพากันเดินไปรอชายหนุ่ม
ยังบริเวณสุดแนวรั้วกันผู้โดยสาร

“คิดถึง” ชายหนุ่มยกมือไหว้บุพการี ก่อนจะโถมตัวเข้ากอด
ทั้งคู่อย่างถวิลหา หอมแก้มแม่ซ้ายขวาจนหน้าใจ “ชื่นใจ...ไม่แก๊ซัน
เลยนะแม่เนี่ย”

“น้องละ” กวีลดาขัดขึ้นเมื่อพี่ชายยังไม่หันมาสนใจตน ทำเอา
คนที่กอดแม่อู่ต้องเอือมมือมาขยี้หัวฟูๆ สักทีอย่างมันเขี้ยว

“คิดถึงหมดทุกคนนั่นแหละ” พุดจบเขาจึงชะงักไปเล็กน้อย ครั้น
หันไปเห็นว่าทุกคนที่เขาพุดถึงเหมารวมถึงใครบางคนซึ่งยืนอยู่ตรงนั้น
ด้วย “ทุกคนในครอบครัวเรา” ชายหนุ่มก็เจาะจงเน้นเสียงหนักแน่น

“ฮือ! ผมเสียทรงหมด” คนตัวเล็กสะบัดศีรษะหนีมือพี่ชายเป็น
พัลวัน แถมยังเบี่ยงตัวหลบเมื่อเขาอ้าแขนจะโอบกอดเธอบ้าง “อะๆ
ของฝากละ” นอกจากจะไม่ยอมให้กอดแล้ว เธอยังแบมือออกไปรอ
ตรงหน้า แสดงท่าทางราวกับลูกแมวอ่อนเจ้าของอย่างน่าเอ็นดู

“หมดไปแสนแปด” คนเป็นพี่ทำได้แค่กลอกตามองบน แล้วจึง

เขกกะโหลกน้องสาวคนเล็กหนึ่งที่ ก่อนขึ้นไปทางกระเป๋าสามใบใหญ่
ที่วางนอนซ้อนกันอยู่บนรถเข็น

“โอเค กอดได้” สองพี่น้องจึงโถมตัวเข้าหากันอย่างแรง พี่ชาย
กอดรัดน้องสาวราวเอ็นดูหน้าหนา โยกตัวไปมาจนพอใจแล้วจึงผละ
ออก “นี่อย่าบอกนะว่าพี่วินใส่ชุดนี้มาตั้งแต่อยู่รุ่น ลงทุนมาก...ดูแพง
มาก...คุณชายมาก...” เธอทำเสียงลากยาวล้อเลียน กวาดสายตามอง
คนที่เพิ่งกลับมาตั้งแต่หัวจดเท้า

“เปล่า พี่เพิ่งมาเปลี่ยนก่อนออกเกตเมื่อคืนนี่เอง” ความเข้มขมิ้ม
ที่พยายามเก็บเมื่อครู่หายวับไปในทันควัน

“นั่นไง วิปก็ว่า จะทำเท่าไร”

“ที่ออกมาซำนี้มันแต่ไปเปลี่ยนชุดใหม่” ครองขวัญเอ็ดที่เล่น
ที่จริงพลาดดีแซนพ่อตัวดีด้วยความหมั่นได้

“ก็วินอยากเปิดตัวหล่อๆ ให้พ่อกับแม่ตะลึงนี่นา เป็นไง ลูกชาย
หล่อใหม่” คนอยากหล่อยึดดอกขิ้นเล็กน้อยให้ดูฝั่งผาย ยกแขนสองข้าง
จับปกเสื้อสูทกระชับให้เข้าที่ แล้วจึงส่งยิ้มประจบคนเป็นแม่

“ตะลึงใหม่ละ กว่าจะออกมาได้ ปล่อยพ่อแม่ยื่นรอจนขาแข็ง
ไปหมด” นางค้อนลูกชายเข้าให้

“รู้ไหม แม่เราเขาพะวงกลัวว่าแกจะออกมาพร้อมลูกพร้อมเมีย”
กมนทัดหันไปแซวภรรยาอย่างขบขัน

กวินภักทรตกใจซ็อกสุดขีด กลอกตาเหลือหลายวางยกมือขึ้น
ปิดปาก ทำหน้าตามีพิรุณราวกับเด็กที่โดนจับได้ว่าแอบทำความผิดไว้
อาการนั้นทำเอาคนเป็นแม่อ้าปากหวอ ไม่คิดว่าสิ่งที่กังวลจะเป็นจริง

“มีจริงๆ เหรอเนี่ยตาวิน!”

“ล้อเล่น” ลูกชายซีแกล้งเข้ามากอดอดออ่อนคนเป็นแม่ทันที
“จะมีได้ไง แม่ยังไม่ไฟเขียวเลย หรือแม่อยากได้หลานหัวทอง”

“เดี๋ยวเถอะ!” นางทำที่กะบึ้งกะบอนใส่ลูกชาย ก่อนจะหันไป

เรียกพาพราวซึ่งยืนเงยบ่าอยู่ด้านหลังให้เข้ามาร่วมวงสนทนา “พราว เข้ามาทักพี่เขาสีลูก เขินหรือเรา”

หญิงสาวก้าวเข้ามาใกล้อีกนิด ทั้งระยะห่างระหว่างกันพอสมควร เธอวางสีหน้าไม่ถูก จึงพยายามนิ่งงันเพื่อเก็บอาการประหม่าด้วยไม่รู้ว่าควรทักทายเขาในรูปแบบไหนดี จะโอบกอดแบบที่เขาทำกับพ่อแม่หรือกวีลดาภิเษก และไวกว่าใจคิด...

“สะ...สวัสดีค่ะ” เธอยกมือขึ้นไหว้และกล่าวทักทายเขาไปเสียแล้ว ไหว้ในแบบเดียวกับที่ใช้ทำความเคารพญาติผู้ใหญ่ นั่นละ

ครั้นเห็นเธอยกมือไหว้ กวินภัทรถึงกับผงะไปเล็กน้อย ชายหนุ่มแสวงส่งยิ้มกว้างทั้งปากทั้งตาขณะอยู่ต่อหน้าพ่อแม่ ก่อนจะทำสิ่งที่พาพราวไม่คาดคิด เขารั้งหญิงสาวที่เอาแต่ยืนแข็งทื่อเข้าสู่อ้อมแขน กระชับแน่นจนส่วนสัดสัมผัสกันชัดเจน กระซิบกระซาบที่ข้างหูด้วยเสียงเนิบนาบ “ไ้...สบายดีไหม” แล้วจึงผละออก ทำท่าทางราวกำลังสำรวจตรวจตราหาความเปลี่ยนแปลงของน้องสาวแสนรัก

นัยน์ตาเข้มขลับจับจ้องอยู่ที่เรือนร่างบอบบาง พลังกุ่มไหล่มนละมุนมือหมุนไปมาเบาๆ ส่วนแว้วส่วนโค้งของเธอเด่นชัดเสียจนทำให้เขารื้อนรื้อบวบอยู่ภายใน กลิ่นกายหวานๆ เมื่อครู่ยังอบอวลอยู่ในความรู้สึก นึกไม่ถึงว่าเด็กผู้หญิงที่ชอบทำหน้าตาว่างเปล่า ครั้นโตขึ้นมาจะพริ้งเพราะสะพริ้งน่าสนใจได้ถึงเพียงนี้ มีบางสิ่งบางอย่างน่าค้นหาและทำทนายเขาอยู่ในที่ บางสิ่งที่ติดตามไปรบกวนจิตใจเขาตลอดระยะเวลาหลายปีที่ห่างกัน

พาพราวสะบัดร้อนสะบัดหนาวราวจะจับไข้ ที่ปั่นป่วนอยู่ภายในไม่ใช่เพราะหวั่นไหว แต่เพราะเกรงใครจะล่วงรู้ความลับนั้นต่างหาก

“ไป! กลับบ้านกัน” กมนทัดกล่าวรวบยอดเมื่อคนขับรถโทร มาแจ้งว่าจอดรอรับอยู่บริเวณประตูทางออกหมายเลขใด และควรเร่งรุดไปโดยไวก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมาไล่ไม่ให้จอดรอนานเกินควร

โชคดีที่สัมภาระของชายหนุ่มมีไม่มาก เนื่องจากเขาเลือกขนมาเฉพาะบางส่วนที่สำคัญ นั่นรวมถึงของฝากรายการยาวเป็นหางว่าวของแม่และน้องสาวคนเล็ก ส่วนพวกของใช้อื่น ๆ เขาส่งตามมาที่หลังผ่านบริการขนส่งระหว่างประเทศ คงมาถึงราวๆ กลางเดือนหน้า

พาพราวเดินตามทุกคนไปอย่างเงี้ยวๆ ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าเธอคือภาพครอบครัวหนึ่งซึ่งฉายแววความสุข สมบูรณ์พร้อม มีเสียงหัวเราะ มีรอยยิ้ม มีคำทักทาย มีเรื่องราวมากมายเล่าสู่กันฟัง...

...มีบางอย่างที่เธอไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งตรงนั้น

นัยน์ตาหวานเศร้าเฝ้ามองแผ่นหลังกว้างของเขา ชายผู้พรากเอาสิ่งสำคัญไปจากเธอ คนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นทุกสิ่งทุกอย่างให้กัน แล้วก็มีอันต้องแปรเปลี่ยนไป ด้วยเหตุผลกลใดเธอก็มีอาลัยถึงโดยแท้ได้แต่หวังว่าระยะเวลาจะช่วยพัดพาเอาความเกลียดชังไปจากเขาได้นั้นเป็นแค่ความหวังลมๆ แล้งๆ ของเธอ เพราะความจริงตรงหน้ากระแทกเข้าหาอย่างจังจนต้องทำใจยอมรับ เขาไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด อคติ ความไม่พอใจ หรืออะไรสักอย่างในตัวเขายังคงบอบอวลอยู่เช่นเดิม

เช่นเมื่อครู่ตอนที่ขึ้นรถกลับกัน ชายหนุ่มตั้งใจวางถุงกระดาษตรงที่นั่งซึ่งยังว่างอยู่ข้างตัวเพื่อกันไม่ให้เธอนั่ง เธอจะทำอะไรได้นอกจากกระเหิงมานั่งยังเบาะด้านหลังสุดนี้เพียงคนเดียว นั่งจมอยู่กับความคิดตัวเองเงี้ยวๆ

กวินภัทรไม่ได้ตั้งใจ ครั้นเห็นแววตาราบเรียบไม่แสดงอารมณ์ของเธอก็นึกอวยกแกล้งเล่นเท่านั้น

...

เมื่อกลับมาถึงบ้าน หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อย พาพราวขอตัวขึ้นห้องทันที อ้างว่าต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบ แต่ถ้าจะมีใครสักคนสนใจเธอสักนิด คงรู้ไปแล้วว่าเธอโกหกทั้งเพ

เพราะนี่เป็นเดือนสุดท้ายของการเรียนมหาวิทยาลัย ฉะนั้นจึงมีเพียงแค่การทำศิลปนิพนธ์ที่ต้องจัดการให้เสร็จเรียบร้อยเท่านั้น

ขณะคนอื่นๆ ต่างรวมตัวกันอยู่ที่ห้องนั่งเล่น รุมล้อมคุณหนูของบ้านซึ่งจากไปนานกว่าห้าปี พุดคุย ตามโต๊ะ และแจกจ่ายของฝากกันอย่างครึกครื้น

กระทั่งกลางดึกขณะเธอกำลังเตรียมตัวจะอาบน้ำก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นหนึ่งจังหวะ หญิงสาวคิดว่าคงเป็นอาří แม่บ้านที่เธอให้หัวหน้าให้ช่วยหาของบางอย่างเมื่อช่วงหัวค่ำ พาพราวจึงเปิดรับในทันทีโดยไม่คิดลังเล แล้วก็แทบผงะหงายเมื่อเห็นว่าคนที่ยืนอยู่หน้าประตูคือใคร...

...กวินท์ทาร์!

“ของเธอ” เขายื่นถุงกระดาษสีดำใบหนึ่งมาให้ คาดว่าคงเป็นของฝาก

“ขอบคุณค่ะ” เธอพยักหน้าให้เขา แล้วจึงยื่นมือบางออกไปรับอย่างละล้าละลัง

มือหนาเป็ยงหนีในทันที ยีวนด้วยมาดกวนประสาทสุดพลัง นอกจากจะไม่ยอมส่งของให้กันดีๆ แล้ว เขายังเหยียดยิ้มและกระซิบเสียงเย็น “ไม่ได้อยู่ต่อหน้าใคร ไม่ต้องพยายามแสดงก็ได้ ฉันไปตั้งหลายปี ไม่ได้คิดว่ากลับมาเธอยังอยู่ที่นี้อีก” ซ้ำร้ายเขายังจงใจปล่อยถุงกระดาษจนเกือบร่วงหล่นลงพื้น ดีที่ว่าเธอรับไว้ได้ทันเสียก่อน

“โทษที หลุดมือ” กล่าวจบจึงเดินหนีเข้าห้องนอนของตนไป ซึ่งโชคร้ายที่มันดันอยู่ถัดไปจากห้องของเธอนี่เอง

“ขอบคุณนะค่ะ” เธอเอ่ยเสียงเบา แม้เขาไม่ได้อยู่ฟังแล้วก็ตาม จึงคล้ายกำลังพึมพำกับตัวเองเสียมากกว่า พาพราวก็ม่อมองถุงกระดาษในมือด้วยความรู้สึกชนิดหนึ่ง

ภายใต้ท่าที่ร้ายกาจและคำพูดเหน็บแนมของเขาชอบบางอย่าง
สิ่งบางอย่างซึ่งเธออธิบายไม่ได้ ฐู่เพียงความยินดีก็เกิดขึ้นในใจตน
อย่างน้อยเขาก็นึกถึงกัน ที่สำคัญคือเธอได้ของฝากเช่นคนอื่นๆ นึกว่า
จะถูกลืมเสียแล้ว

ครั้นเปิดออกดูจึงพบว่า เป็นกระเป๋าใส่ต่างค์สีขาว พิจารณาดูจาก
สายตาค็ราวๆ ก็รู้ว่าคงไม่ใช่ราคาถูๆ เป็นแน่ หญิงสาวหยิบขึ้นมา
อย่างทะนุถนอม พลิกเปิดดูด้วยความตื่นเต้น อมยิ้มอย่างคนมีความสุข
แล้วจึงหยิบกระเป๋าใบเก่าของตนออกมา ดึงรูปถ่ายหลายใบที่เธอ
แนบไว้ในช่องใส่นามบัตรออกมา แล้วเลือกเพียงสองรูปจากทั้งหมด
รูปแรกเป็นรูปครอบครัวซึ่งถ่ายไว้เมื่อครั้งที่กีวีลดาเกิด ส่วนอีกรูปเป็น
รูปถ่ายของเธอและเขาตอนที่ไปเที่ยวทะเลด้วยกันครั้งแรกเมื่อสมัย
เด็กๆ เธอซ่อนมันไว้ในหลังรูปครอบครัวอีกชั้นหนึ่ง ก่อนจะนำกระเป๋า
ใส่ต่างค์ที่เขาให้เก็บใส่ไว้ในลิ้นชักข้างหัวเตียงเป็นอย่างดี เพื่อนตัวเอง
ว่า ‘แค่นี้ก็ดีดีมากแล้ว’

กวีนิพนธ์ลึกลับตาตื่นในเช้าวันใหม่ด้วยความรู้สึกไม่คุ้นชิน
นัยน์ตาเข้มเหม่อมองเพดานห้องชั่วคราว ปรับสายตาและอารมณ์ให้
เข้าที่ นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้ลืมตาขึ้นมาในความรู้สึกและบรรยากาศ
เช่นนี้ ภาพ กลิ่น เสียง และสัมผัสตอกย้ำว่าเขากลับถึงบ้านแล้วจริงๆ

“อ้าววิน! เป็นยังไงลูก เจ็ดแฉีกหรือเรา” ครองขวัญเอ่ยทัก
ลูกชายที่เพิ่งเดินลงบันไดมาในเวลาเกือบสิบโมงเช้า เขายังดูอ่อนเพลีย
อยู่เล็กน้อย

“ยังมีนะ อยู่เลยแม่ แล้วนี่ทุกคนไปไหนกันหมด” ชายหนุ่ม
มองซ้ายมองขวาไม่เห็นใครสักคน มีเพียงครองขวัญซึ่งนั่งอ่านหนังสือ
ตรงมุมประจำอยู่เพียงลำพัง ทั้งที่เป็นวันหยุดแท้ๆ แต่บ้านเงียบเชียบ
ลึนดี

“ยัยวิปออกไปทำงานกับเพื่อนที่โรงเรียน ส่วนพ่อเราเขาออกไป
ดูที่กับพาร์ตเนอร์นะ จะทานอะไรเลยไหม แม่จะให้เด็กเตรียมให้”

“ชอกาแพ่ถ้วยเดียวก็พอครับ เดี่ยววินไปทานข้าวเที่ยงกับ
ย่าหย่าที่เรือนริมน้ำเลยดีกว่า”

“ไปสิ พรารวก็อยู่นั้น”

“เอ่อ...จั้น...วินเอาของฝากไปให้ย่าหย่ากับป้าнімเลยนะ” เขา
ว่าขณะพยายามเสยผมยุ่งไม่เป็นทรงของตนให้เข้าที่ จัดเสื้อโปโลที่
สวมใส่อย่างลวกๆ เมื่อครู่ให้ดูเรียบร้อยขึ้น ประดักประเดิดเล็กน้อย
เมื่อรู้ว่าตนจะได้เจอใครบางคน

“ป้าнімเราเขาไม่อยู่หรอก ไปเดินสายทำบุญกับเพื่อนได้เป็น
อาทิตย์แล้ว” คนเป็นแม่เอ่ยบอกขณะสายตายังไม่ละจากหนังสือสอน
ทำอาหารในมือ พองยหน้าขึ้นอีกครั้ง เจ้าลูกชายตัวดีก็หนีขึ้นห้อง
ไปหยิบของเสียแล้ว ปล่อยให้นางพูดคนเดียวไปเรื่อย

นอกจากขึ้นมาเอาของฝากแล้ว กวินภัทรยังใช้เวลาอยู่หน้า
กระจกนานสองนาน ขยับตัวไปมาเพื่อตรวจตรารูปลักษณ์ของตนว่า
ดูดีพอหรือยัง เขาทำตัวราวกับเด็กหนุ่มขาดความมั่นใจ ก่อนจะขยับม
แรงๆ เมื่อนึกได้ว่ากำลังไม่เป็นตัวเอง ปกติเขาไม่ใช่ผู้ชายที่ใส่ใจ
กับเรื่องทำนองนี้เสียหน่อย

เรือนริมน้ำเป็นเรือนไม้สองชั้นสีเบจซึ่งแทรกตัวอยู่

ท่ามกลางหมู่มวลงพฤษานานาพันธุ์ ‘กัลยา’ หรือ ‘ย่าหย่า’ มารดา
ของกมนทตร์กตันไม้เป็นชีวิตจิตใจ จึงมักสรรหาพันธุ์ไม้หลากหลาย
มาปลูกประดับทั่วบริเวณ เย็นตาและชื่นใจยามได้ย่างใกล้เข้ามา
โชคดีที่ด้านหลังเรือนติดริมคลองสายเล็กๆ จึงให้ความรู้สึกคล้ายอยู่
บ้านสวนในต่างจังหวัด ทั้งที่จริงแล้วสถานที่แห่งนี้ซ่อนตัวอยู่ในเขตรั้ว
ของบ้านบุริมานาด คฤหาสน์หลังใหญ่ในย่านหรูของผู้มีอันจะกิน โดย

ตัวเรื่อนอยู่ห่างกันเพียงห้าร้อยเมตร คั่นกลางด้วยสวนขนาดใหญ่และ ต้นไม้หนาแน่น คลาคล่ำไปด้วยสีเขียวขจีของต้นไม้ที่ได้รับการใส่ใจ ดูแลอย่างดีจากคนสวนประจำบ้าน

โดยปกติแล้วในวันหยุดสุดสัปดาห์ หากไม่ได้มีกิจกรรมอันใด พาวราวมักใช้เวลาทั้งวันขลุกอยู่กับกัลยาที่เรือนริมน้ำ ท่านแทบจะเป็นเพียงคนเดียวที่เธอรู้สึกอุ่นใจยามได้ชิดใกล้ หญิงสาวจึงขอบมาหา ท่านทุกวันว่างอยู่เนืองนิตย์ คอยดูแล หยิบจับสิ่งของ ชวนท่านคุย คอยปีบνωด อ่านหนังสือให้ท่านฟัง หรือหากวันไหนนึกครึ้มอกครึ้มใจ ก็มักชวนกันทำอาหารบ้าง ทำขนมบ้าง เช่นวันนี้ หญิงชราชวนเด็กสาว ทำขนมเปียกปูนใบเตยกะทิสด ซึ่งเป็นเมนูโปรดของกวินภัทร กะว่าจะ เอาไว้ต้อนรับหลานชายหัวแก้วหัวแหวนกลับมา เพราะตอนอยู่ต่างประเทศเขามักอออดอ่อนมาทางโทรศัพท์เสมอว่า ‘คิดถึงขนมไทยฝีมือ คุณย่าที่สุด’

“พราว น้ำตาลนะใส่แต่ครึ่งหนึ่งก็พอนะ พี่วนเราเขาไม่ชอบหวานเลียน” กัลยาจำได้ดีว่าเหตุผลที่กวินภัทรติดใจรสมีอนางเพราะ เขาไม่ชอบกินรสหวานจัด ฉะนั้นขนมไทยเจ้าอื่นจึงหมดสิทธิ์ เขาไม่คิด จะล้มลง เว้นเสียแต่ที่นางทำให้กินเท่านั้น

“คะ แค่นี้พอไหมคะ” หญิงสาวพยายามยั้งมือขณะค่อยๆ เทน้ำตาลลงหม้อผสม

“อีกนิดก็ได้ลูก ผสมแบ่งเข้ากันแล้วก็ตั้งเตาได้เลย ให้อ่อนๆ ก็พอนะ” หญิงชราเอ่ยอย่างใจเย็น มองดูหญิงสาวกวนส่วนผสมจน เข้าที่ แล้วกรองอีกชั้นด้วยผ้าขาวบางเพื่อให้เนียนวลเนียนขึ้น “กวน ไปเรื่อยๆ เเบาๆ นะลูก” คนมากฝีมือคอยกำกับอยู่ข้างๆ ไม่ห่างกาย

นางจำได้ดีเมื่อครั้งเริ่มหัดทำใหม่ๆ เด็กสาวงอะงะ หยิบจับ อะไรไม่ค่อยคล่อง จำได้ว่าครั้งแรกเคยสอนให้ทำข้าวต้มมัด จากนั้น จึงปล่อยให้ลองทำเองดู ทว่าแทบรับประทานไม่ได้เพราะมีรสหวานจัด

จนเกินไป แลผมข้าวเหนียวข้างในก็ยิ่งสุกไม่สม่ำเสมอแน่ ดูเหมือนว่า เธอจะไม่มีพรสวรรค์ในการทำอาหารเอาเสียเลย แต่หญิงสาวก็พยายามเรื่อยมา คอยช่วยเป็นลูกมือให้นางอยู่บ่อยครั้ง กระทั่งความพยายามเป็นผล เช่นตอนนี่ที่เธอทำอาหารได้หลากหลายเมนู ทั้งของคาวของหวาน อีกทั้งรสก็เริ่มคงที่ มีเสน่ห์ปลายจวักมากพอจะมัดใจใครได้อยู่หมัด

กัลยามั่นใจ!

ครั้นรู้ว่าขนมที่ทำวันนี้เป็นเมนูโปรดของชายหนุ่ม จากความมั่นใจในระดับลิบก็ลดฮวบลงเหลือต่ำเตี้ยเรี่ยดิน หญิงสาวกริ่งเกรงราวกับคนไม่เคยทำ ทั้งที่เป็นเมนูประจำซึ่งเธอหัดทำมาไม่รู้กี่สิบครั้ง ด้วยกลัวว่าจะทำไม่ถูกปากเขาเข้า แล้วจะมาค่อนข้างอดกันที่หลังเอาได้ มือเรียวก้อยๆ ขยับไม้พายกวนด้วยความตั้งอกตั้งใจ เพียงไม่นานขนมหวานสีเขียวยอดใสในเตาก็เริ่มจับตัวเป็นก้อนเหนียวหนืดได้ที่ กลิ่นหอมของใบเตยอบอวลไปทั่วครัวริมน้ำ แซมด้วยกลิ่นไหม้อ่อนๆ จากเตาถ่าน เข้ากันอย่างละมุนละไม พาให้คนที่กำลังเดินเข้ามาใกล้น้ำลายสอ กวินภัทรคลี่ยิ้มทันทีเมื่อรู้ว่าจะได้กินเมนูโปรดของตน

“คิดถึงยาที่สุดเลย” หลานชายคว้าหมับเข้าที่เอวนิ่งๆ ของกัลยาโดยไว ไม่ทันให้คนแก่ได้ตั้งตัว

“ตาเถย! ตาวิณ!” นางตกใจจนแผลอพาดพัดในมือใส่หลานชายไม่ยั้ง

พาพรารเองก็ตกใจเช่นกัน ยิ่งเมื่อหันมามองทางต้นเสียงแล้วแผลอสบเข้ากับนัยน์ตาสีเข้มของคนมาใหม่ ทำให้ไม่ทันระวัง มือที่จับไม้พายจึงแผลออกไปโดนขอบกระทะทองเหลืองร้อนระอุบนเตาไฟเข้าอย่างจัง

“อู๊ย!” เธอรีบสะบัดมือออกห่าง กวาดแกว่งไล่ความแสบร้อนไปมาในอากาศ

“ว้าย! คุณพราว เป็นอะไรไหมคะนั่น แดงหมดแล้ว ไปแช่น้ำ ก่อนคะ เตี่ยวป่าทำต่อเอง” จิตตรีรีบดึงมือคุณหนูสาวออกห่าง แล้ว รุนหลังเธอให้รีบไปล้างน้ำโดยไว

“ซุ่มซุ่ม!” ไม่ใช่เสียงของกัลยา และไม่ใช่เสียงของจิตตรีแน่ๆ แต่เป็นชายหนุ่มตัวโตที่นั่งจ้องมาด้วยสายตาไม่เป็นมิตรนั้นต่างหาก

“นี่! ไปว่าน้อง คนเขาอุตสาหะตั้งใจทำของโปรดเรา”

“ไม่เห็นจะอยากกินเลย อยากกินฝีมืออย่าพยายามมากกว่า” เขาออก อ่อนคนแก่เสียงหวานพลางขยับเข้ากอดเอว ซุกหน้าเข้าหา ทำตัว รวากับเป็นเด็กชายตัวน้อย

“เตี่ยวนี่น้องทำอร่อยกว่าอย่าตั้งเยอะ ได้กินแล้วจะติดใจ”

“จะกินได้รีเปล่าก็ไม่รู้” เขายังไม่วายส่งเสียงกระณะกระแหน ตามมา

แต่ก็นั่นละ จะกินได้รีเปล่าไม่รู้...แต่ที่รู้ก็วินภัทรจัดการไปสาม ถ้วยใหญ่เพียงคนเดียว พอโดนคนแก่แซวเข้า เขากลับตอบหน้าตาเฉย ว่ากินเพราะหิวหอรอก อีกรั้งยังไม่ีอาหารเข้าตักถึงท้อง ไหนๆ ก็ทำมา แล้ว เลยไม่อยากให้เสียของ และรสชาติก็...พอกินได้

ย่าหลานนั่งรับประทานอาหารกลางวันด้วยกัน เรื่องราวสารพัด ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยกันอย่างออกรส โดยมีหญิงสาวนั่งฟังด้วย อาการสงบเสงี่ยม เขาและเธอใช้เวลาตลอดบ่ายร่วมกันกับคนเป็นย่า จนกระทั่งฝนตั้งเค้าทำทำว่าจะตกนั้นละ หญิงสูงวัยจึงไล่ให้ทั้งคู่รีบ กลับเรือนใหญ่ก่อนฝนห่าใหญ่จะเทลงมา กวินภัทรแยงตะกร้าใส่ขนม จากมือเด็กมาถืออย่างไม่สบอารมณ์เมื่อเธอรันไม่ยอมรับความ ช่วยเหลือจากเขา

“อย่าอวดเก่ง” เขาก็มลงกระซิบกระซาบข้างหูคนตัวเล็กอย่าง หมั่นไส้ในอาการ ทำให้เธอต้องรีบเดินนำไป ไม่สนใจคำพูดชวนตีนั่น ระหว่างทางเดินสายเล็กๆ ซึ่งปูด้วยอิฐสีน้ำตาลแดงสลับพื้นปลา

เธอเอาแต่ก้มหน้ามองพื้นขณะก้าวฉับกลับเรือนใหญ่ รอบกายอบอวลไปด้วยกลิ่นดอกแก้วฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ กิ่งไม้ใบไม้ปลิวไสวไปตามสายลมที่เริ่มทวีความแรงขึ้นเรื่อยๆ เสียงลมหวีดหวนมาเป็นระยะพัดพาเอาละอองความชื้นเข้าปะทะผิวบางจนเริ่มหนาวสั่น ก่อนสายฝนจะกระหน่ำลงมาอย่างไม่ทันตั้งตัว ลงเม็ดหนักหน่วง ทำให้คนที่ทั้งคู่ซึ่งเดินมาได้ครึ่งทางแล้วต้องรีบวิ่งหาที่หลบในทันใด ก่อนที่จะเปียกปอนไปมากกว่านี้

มือหนาคว้ามือเธออย่างถือนิสาสะ จับจูงซึ่งนำให้วิ่งตามเขาไป ผ่านอุโมงค์ต้นไม้ลึกเข้าไปราวสามเมตร ซึ่งทอดตัวไปสู่ศาลานั่งเล่นทรงแปดเหลี่ยมที่ซุกซ่อนอยู่ท่ามกลางความหนาแน่นของพืชพันธุ์ เมื่อเข้ามาหยุดยืนได้ร่มหลังคาเรียบร้อย ชายหนุ่มยังคงไม่ปล่อยมือเธอน้ำฝนชุ่มฉ่ำเย็นขึ้น...แต่มือเธอกลับอุ่นร้อนและอ่อนนุ่มในที่

หญิงสาวพยายามขยับปลายนิ้วดึงออกจากการกอบกุมของเขาอย่างนุ่มนวล เกื่อกระดากเพราะบรรยากาศและสัมผัสใกล้ชิดเกินพอดี กระทั่งหลุดพ้นจากพันธนาการแล้วจึงขยับออกห่าง

“เล่นเก่งจังเลยนะ...บทเด็กดีแสนเรียบร้อยเนีย” เมื่ออยู่กันเพียงลำพังก็ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งแก้งทำ

“หมายถึงอะไรคะ” คนที่กำลังวุ่นอยู่กับการลูบเนื้อตัวเปียกปอนหันมามอง จ้องชายหนุ่มด้วยแววสงสัย ระแวงว่าเขาจะหาเรื่องอะไรกันอีก

“เธอหลอกฉันไม่ได้หรอก”

“พร่าวไม่ได้หลอกอะไรคุณวิน”

“คุณวินเธอ...ทำไมไม่เรียกพี่แล้วล่ะ”

“...” คนตัวเล็กเ้มปากแน่น ด้วยไม่รู้จะเอ่ยคำใดออกไป แล้วจึงเป็นหน้าหนีไปอีกทาง ไม่อยากมองเห็นเขาให้เสียอารมณ์ไปมากกว่านี้

“หรือว่า...ไม่ได้อยากให้เป็นพี่ เป็นอะไรดีนี่...” ชายหนุ่ม ยื่นหน้าเข้ามาใกล้อย่างยียวน ทำให้คนที่กำลังหันมาต้องผงะถอยหลัง ไปอย่างไม่ทันระวัง กระทั่งชนเข้ากับเสาศาลา

เธอถอยไม่ได้แล้ว! อีกรั้งเขาก็เอาแต่ขยับเข้าหา ยกมือหนายันกับเสาด้านนั้นด้วยท่าทางคุกคาม

“ไม่เป็นอะไรทั้งนั้น ถอยไปค่ะ!” นอกจากไม่ถอยแล้ว เขายังเบียดกายแกร่งเข้าหาอย่างจวบจ้วง ดีว่าเธอยกมือขึ้นกั้นระหว่างอกไว้ไม่ให้จุดที่อันตรายต้องแนบชิดกัน ใบหน้าเขาอยู่ห่างจากเธอไม่เกินคืบ ปลายคางสากออยู่ในระดับสายตาเธอพอดี

พาพรวเกร็งกายแน่นยามเมื่อชายหนุ่มเอียงศีรษะเข้าหา เรียวปากเขาเฉียดเฉียดแก้มเธอไปเพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น ทั้งยังกระซิบเสียงต่ำพราที่ข้างหู จนหญิงสาวจำต้องแหม่วห้องลดอาการหวีไหว

“นี่ไง โมโหแล้วหรือเด็กดี” ระยะเวลาใกล้เพียงปลายนิ้ว เขาได้กลิ่นหอมบางเบาจากเรือนผมนุ่ม ฉ่ำหวานและผลาญใจในคราเดียวกัน

“มะ...ไม่ได้โมโห ปล่อยก่อนค่ะ” ลมหายใจอุ่นร้อนซ่อนความหวามไหวผสมรวมมาขณะพัดผ่านเข้าหาผิวบางของเธอ คนในอ้อมแขนจำต้องย่นคอหนีอย่างหวาดหวั่น สั่นไหวเพราะอะไรบางอย่างในกายที่คล้ายจะมอดไหม้ได้สัมผัสเขา

“ไม่ปล่อย” ยิ่งเธอต้าน เขาก็ยิ่งขยับเข้าหา จากที่เธอรู้สึกว่ามันใกล้มากแล้วก็ยิ่งใกล้เข้ามาอีก แนบชิดไปทุกส่วนสัด และยิ่งอันตรายเมื่อเขาพยายามเสียดสีอย่างมีชั้นเชิงเช่นนี้

“อยากให้ปล่อยจริงๆ หรือ” คล้ายมนตร์สะกดให้เขาต้องจกดออยู่กับคนตรงหน้า ในระยะแค่นี้ ใกล้พอจะทำให้เห็นดวงหน้าของเธอเด่นชัด หยาดน้ำเกาะพรราวจนผิวฉ่ำวาวไปทั่ว ไรผมเปียกชุ่มแนบลง มาตามกรอบหน้า ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลใสได้กรอบแว่นหนา ที่แม้

จะเต็มไปด้วยหยดน้ำก็ไม่อาจบดบังแวตาดู้อันที่ซุกซ่อนอยู่ภายในได้ แก้มนวลใสสีชมพูระเรื่อ námอง ริมฝีปากสีหวานเย้ายวนชวนให้จับจ้อง

“...” เธอเอาแต่จ้องเขาไม่วางตาเช่นกัน อึดอัดและสิ้นไหวไปกับวินาทีวัดใจ เธอควรรับมือกับสถานการณ์ตรงหน้านี้อย่างไร

และเมื่อเห็นเขาค่อยๆ โน้มใบหน้าลงมาใกล้ ด้วยสัญชาตญาณก็รู้ได้แน่ชัดว่าเขาต้องการทำอะไร เธอจึงรีบยกมือขึ้นป้องปากตัวเองไว้ทัน เขาชะงักงันไปชั่วครู่ ปรายตามองเธอด้วยแววเจ้าเล่ห์ แล้วจึงกอดเรียวกปากเข้าหาเมื่อบางอย่างเอาแต่ใจ ทำเธอไหวสั่นไปเล็กน้อย เพราะสัมผัสผิวยวนใจนั้น จวบประทัບอ่อนหวานผ่านมือบางนวลนุ่มราวกับว่ามือเย็นฉ่ำของหญิงสาวเป็นปราการชั้นดีคั่นกลางระหว่างริมฝีปากเขากับเธอ

ชายหนุ่มคงไม่รู้ ยามเขาค่อยๆ คลึงเรียวกน่วมไปบนผิวนื้อของเธอ ความเปียกชื้นจากหยาดน้ำเย็นฉ่ำกลับกลายเป็นร้อนรุ่มในทันทีที่เขาสัมผัสผ่าน ราวกับเขากำลังควบคุมความรู้สึกทั้งหมดของเธอไว้ภายใต้รอยจูบแผ่วเบา นั้น นุ่มนวลทว่าหนักหน่วง ถ่วงเรียวแรงกำลังกันไว้จนไม่อาจต้านทาน ซ่านลึกลงไปในความรู้สึก สะกดเธอด้วยสายตาคู่ลึกทอประกายราวกับร้ายมนตร์หวานใส่กัน

หรือเขารู้...

ใจเธอนั้นเต้นแรงเกินควบคุม สឹมกระทั่งวิธีหายใจ เสียงฝนเลื่อนหายไปในชั่วขณะ ได้ยินเพียงเสียงจิ้งหะვეที่กู่ร้องก้องกระทบอยู่ในอกข้างซ้ายของตน ภายสาวสิ้นไหวไปทั้งตัว หากไม่มีเสาด้านหลังให้พิงพิงและไม่มีเขาแอบอิงกันไว้ เธอไม่แน่ใจว่าจะยืนทรงกายอยู่ได้เช่นขณะนี้ไหม

ในภวังค์สะกดแสนสิ้น...เธอพ่ายแพ้สิ้นท่าจนต้องหลับตา สูดลมหายใจเข้าลึก พึงเรียกสติที่ควรมี ก่อนจะผลึกเขาออกสุดแรงกำลัง

ทว่ากลับเบาโหวงในความเป็นจริง ร่างใหญ่เซไปอย่างรู้จังหวะ ตั้งใจ
ยอมถอยห่าง เปิดทางให้เธอแต่โดยดี เขายกปลายนิ้วชี้ขึ้นค้ำริมฝีปาก
ตัวเองไปมาขณะยื่นมองคนตัวเล็กวิ่งฝ่าสายฝนออกไปอย่างพอใจ
ในท่าที่

นี่ถือเป็นแค่การเริ่มต้น!

2

ปริศนาฟ้าแลบ

ที่เบื้องนอกหน้าต่าง ม่านฝนพร่างพราวลงมาราวกับฟ้ารั่ว ประกายแสงส่องสว่างวาบขึ้นเป็นระยะ ลอดสาดผ่านม่านสีอ่อน ทอดทอดลงกระทบชายผู้หนึ่งซึ่งแอบลักลอบเข้ามาในยามวิกาล นัยน์ตาคมเข้มจับจ้องหญิงสาวที่นอนหลับไหลอยู่ภายใต้ผ้าห่มผืนหนา ทั้งที่เธอหลับนิ่งไม่ไหวติง ทว่ากลับมีอำนาจพิเศษสะกดเขาให้ก้าวเข้ามาด้วยความลุ่มหลง มือแกร่งสะบัดผ้าคลุมจนพื้นเรือนร่างอรชร แล้วจึงขยับเคลื่อนเลื่อนกายขึ้นคร่อม กักทุกทางหนีของเธอเอาไว้ได้ร่างเขาลูบไล่มือสากไปตามส่วนโค้งเว้านวลนุ่มของหญิงสาว เนื้อตัวของเธอเปียกปอนชุ่มฉ่ำ ทว่ากลับอุ่นร้อนอ่อนหวานในที่

“อ้อ...คุณวิน” เธอตอบรับเขาด้วยการบิดร่าเนื้อตัวอย่างเย้ายวน แอ่นส่วนสันตนวนุ่มขึ้นราวกับเชื้อเชิญให้สัมผัส

ชายหนุ่มโน้มใบหน้าลงชบต้นคอหอมกรุ่น ซุกซี้ไล่โลมผิวกายสาวราวหลงละเมอ พลางเอ่ยว่าเธอขณะกำลังเคลิบเคลิ้มอย่างหนัก “ยัยแม่มด!”

หอมยวนใจ...เขาได้กลิ่นดอกแก้วสีขาวนวลลอยอบอวลจากเนื้อตัวของเธอ ยิ่งใกล้ยิ่งได้กลิ่น อ่อนหวานและชานกระสันไปพร้อมๆ กัน ริมฝีปากร้อนขบเม้มผิวบาง ทั้งรอยสัมผัสไปตามรอยทาง กระทั่ง

ล่องมาถึงผิวนุ่มเหนือนอกอวบอิม นัยน์ตาเข้มขลับกวาดมองส่วน
เปิดเผยที่ไหลพันคอเสื้อไว้ลึก มองร่องกึ่งกลางรอยแยกยวนยั่วสายตา
ชาย

หญิงสาวสวมเพียงเสื้อนอนผ้าฝ้ายเนื้อบางเบา เปียกชุ่มโชกขึ้น
ไปด้วยหยาดน้ำเย็นฉ่ำ ปราการเนื้อบางจึงไม่ต่างจากม่านหมอกจางๆ
ซึ่งปกป้องผิวสาวไว้แทบไม่ได้ เลื่อนรางจนมองเห็นผิวเบื้องหลังนั่นรำไร
ยิ่งเห็นชัดว่าเธอไม่ได้สวมอะไรปกปิดไว้ภายใน ก็ยิ่งกระตุ้นความ
ต้องการภายในกายชายให้พุ่งทะยาน นิ้วเรียวเกี่ยวรั้งคอเสื้ออ้ากว้าง
เลื่อนลงมาตามลาดไหล่ กระทั่งเผยส่วนหัวไหล่งามสะพรั่ง เร่งเร้าให้
เขาตื่นตัวเพื่อลึ้มรส ผมยาวประป่าแม่กระจัดกระจายสยายคลุม
คลอเคลีย ประดุจแม่มดร้ายร้ายเวทมนตร์ใส่เขาจนแทบหลอมละลาย
และแข็งขึงในคราเดียวกัน เธอกระตุ้นอารมณ์กำหนดในกายเขาให้
เร้าร้อนขึ้นทบทวี

เรียวปากหยักโฉบเข้าเฝ้าหยอกครอบครองปลายถันสีหวาน
แก้มลิ้นลิ้นละเลงรักสลักความฉ่ำขึ้นเป็นวงกว้าง สลับข้างไปมา
หยอกเอนจนหญิงสาวได้ร่างครางสะท้อน ต้องหงอนเงยใบหน้าขึ้นเพื่อ
สูดปากกลดอากาศรวบรวม

“อ้อ...” ดั่งเสียงหวานร่ำร้องต่อต้านการขยับของเขา ยิ่งดูตึง
ดอมดม โลมเลีย เธอก็ยิ่งหวีดดังซำที่ขึ้นเรื่อยๆ เสียงแหว่หวานกระทบ
ใจ จนสร้างกระแสชานไหวไหลพล่านทั่วสรรพางค์กายชาย เธอถอด
กายสอดประสานนิ้วมือเข้าหาเรือนนมมัน สัมผัสที่แสดงชัดถึงความ
ต้องการกันอย่างเหลือล้น และนั่นยิ่งปลุกเร้าใจเขาได้เป็นอย่างดี

“ชอบไหม...” เขาเงยหน้าขึ้นสบนัยน์ตาสวยหวานอันหยาดเอี่ยม
ด้วยฤทธิ์อารมณ์ร้อน ก่อนจะเข้าปรนเปรอเติมกำลังอีกครั้ง ทั้งขบเข้ม
ดูดกสัน ตึ่มดำ ขยาสลับลูปได้อย่างเชี่ยวชาญ หวังสร้างความรู้สึก
ที่มากขึ้นอีกขั้นให้หญิงสาว เร่งเร้าให้เธอรัญจวนชาน ส่งแรงตึ่มซึม

สุดท้าย ก่อนจะเลื่อนใบหน้ามาครอบครองกลีบปากฉ่ำระเรื่อ ดูดซับเสียงร้องและแรงหอบหายใจของเธอไว้ในลำคอ

“คิดถึงกันไหม” เขาไม่พูดเปล่า กลับขยับมือหนาไล้ไปตามชายเสื้อนอนตัวยาว คว้าไล้เรียวขานี้นุ่มอย่างแผ่วเบา รวากับต้องการจะหยอกเข้าทุกผิวสัมผัส กระตุ้นให้เธอต้องเปลือยขาออกห่างเปิดทางให้เขาเข้าไปใกล้

นิ้วแกร่งลูบขึ้นสูง แต่ต้องเนียนวลเสียนุ่ม ชุ่มชื้น จ้ำจืดร้อการเติมเต็มจากเขา เร่งเร้าให้เขาขยับเสียดสีอย่างมีจังหวะ

เธอร้องครางอย่างรัญจวนไปกับจังหวะการปรนเปรอของเขา ครวญแข่งกับเสียงหยาดฝนเบื้องนอกนั้น สั่นสะเทือนอารมณ์ดิบเถื่อนที่ซุกซ่อนในกายแกร่งให้คลุ้มคลั่ง

“เคยรีเปล่า เคยต้องการตอนที่ฉันไม่อยู่ไหม” เขาถามในจังหวะสุดท้าย ก่อนจะส่งเธอขึ้นไปแต่ยังวังวนของความพร่างพราว

เปรี้ยว!

เสียงฟ้าร้องดังก้องสะท้อนไปทั่วทุกสารทิศ ทำให้ชายที่กำลังหลับฝันสะดุ้งตื่นขึ้นกลางคืนในยามค่ำคืน กวินภัทรจำต้องใช้เวลาชั่วคราวเพื่อระลึกเรื่องราว แล้วจึงสำนึกได้ว่าเหตุการณ์ชวนหวามหวิวก่อนหน้านั้น เขาแค่ฝันไปในจินตนาการ

บ้าเอ๊ย!

แม้แต่ในฝันเธอยังตามมาหลอกหลอนเขาจนได้ ทั้งที่อุตส่าห์ขยับตั้งใจไม่ทำอะไรแล้วแท้ๆ แต่กลับต้องมาฝันบ้าบอคอแตกกลางดึกส่งจัดแบบนี้

มันธรรมดา...กวินภัทรได้แต่ข่มตาให้หลับลง เก็บกลิ่นความรู้สึกค้างคาอัดแน่นเพื่อรอวันระเบิด!

ชายหนุ่มในชุดสูทมาดเข้มเดินตรงเข้ามายังห้องอาหาร
เป็นคนสุดท้าย เขาตื่นสายกว่าที่คิดไว้ในเช้าวันจันทร์ ซึ่งเป็นวันแรกที่จะเข้าไปเริ่มเรียนรู้อะบบงานในบริษัทของครอบครัว ทว่ากลับลืมตัวนอนหลับยาว...ก็เพราะเธอนั่นละ หญิงสาวในชุดนักศึกษาที่นั่งหน้าแลลุ่มอยู่ตรงข้ามกัน เมื่อคืนเธอมาเข้าฝันเขา...ยัยแม่มด!

คนถูกชายหนุ่มพาดพิงในใจยับตัวอย่างอึดอัด เธอผลอสบตากลุ่มเล็กของเขาเข้าโดยบังเอิญ พาพราวจึงรีบทำที่เสมองไปทางอื่น ทั้งที่หน้าตาตื่นเสียขนาดนั้น

น่าแกล้งซะไม่มี

มุมปากเขากระตุกขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นอาการคนตรงหน้า ครั้นเห็นหญิงสาวแอบชำเลื่องมองกันไม่เลิกจึงแกล้งใช้ส้อมจิ้มไข่ดาวในจานของตัวเองแรงๆ ขยี้จนไข่แดงเยิ้มทะลัก นั่นทำให้มันตาหวานกระตุกวาบขึ้นด้วยอาการตกใจ กิริยาหวั่นผวาของคนตัวเล็กยังผลให้คนขี้แกล้งต้องเม้มปากแน่นเข้าเพื่อกลั้นขำ

พาพราวรีบหลุบตาลงต่ำพาลางก้มหน้าจัดการกับอาหารของตนทันที กระทั่งผลอตักถั่วอบในซอสมะเขือเทศขึ้นกินอย่างลืมตัว ทั้งที่เป็นเมนูแสนขี้ของตัวเอง ทว่าไม่ทันแล้ว! รสชาติหวานมันเค็มปะแล่มๆ นั้นเต็มล้นอยู่บนลิ้นเล็กของเธอเสียแล้ว หญิงสาวจึงต้องจำใจกลืนมันลงไปด้วยสีหน้าราวกับคนจะร้องไห้ กลืนไม่เข้าคายไม่ออก และทั้งหมดนั้นอยู่ในความสนใจของใครบางคน คนที่แอบหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

“พ่อว่าพักอีกสักอาทิตย์แล้วค่อยเริ่มงานก็ได้นะวิน” กมนทัตพูดขึ้นขณะพับหนังสือพิมพ์วางลงบนโต๊ะ แล้วยกแก้วกาแฟดำขึ้นจิบด้วยมาดสุขุม

“ไม่ดีกว่า วินไม่อยากอยู่ว่างๆ ยิ่งเริ่มเร็วยิ่งดี ถ้าพ่อให้พักอีกอาทิตย์ มีหวังโรคขี้เกียจกำเริบแรงๆ” กวินภักทรอยากเรียนรู้งาน

ให้เร็วที่สุด ด้วยรู้ว่าตนใช้เวลาในการทำงานและเรียนต่อที่โง่งนานเกินไป ทำให้กลับไทยช้ากว่ากำหนดไปเกือบปี แทนที่พอจะได้วางมือจากธุรกิจเร็วขึ้น กลับต้องทอดเวลายาวออกไป ยิ่งเขากลับมาเห็นว่าท่านนั้นแกล้งไปมากเพียงไร เขาก็ยิ่งอยากให้ท่านได้มีเวลาพักผ่อนอย่างเต็มที่เสียที

“แล้วนี่นอนไม่อิ่มหรือลูก” ครองขวัญหันไปถามลูกชายที่โบหน้าอิดโรยด้วยความเป็นห่วง ขณะมือยังคงสละวณอยู่กับการทาแยมส้มลงบนขนมปังปังแบบเกรียมที่ลูกชายชอบ

“นิดหน่อยครับ สงสัยยังแปลกๆ ไม่ชินเวลา” เขาหันไปยิ้มตอบเพื่อให้ท่านเบาใจ ก่อนจะแอบปรายตามองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามตัวต้นเหตุที่ทำให้เขานอนไม่หลับครั้งก่อนคืน

“วันนี้บริษัทพ่อแตกแน่ๆ แค่ท่านรองประธานจะเข้าไปดูงานยังแต่งเต็มไปขนาดนี้ กะเช็กเรตติ้งเธอพี่วิน” กวีลดายื่นหน้าเข้ามาแซวพี่ชาย เขาเล่นใส่สุทจัดเต็มเสียขนาดนี้ มีหวังไปถึงบริษัทคงขัดเงินเป็นแน่ ก็แหม...บริษัทพ่อที่เธอเคยแหวะเวียนไปบ่อยๆ นะ ใครเขาใส่สุทไปทำงานกัน มากสุดก็เช็ดสบายๆ นั่นละ

“หยุดพูดไปเลยยัยหัวฟูพินเหยิน พุดมากพื้จะรีบของฝากคืนให้หมด รีบกิน!” เขารู้รอกน่า นี่ก็แค่ให้เกียรติสถานที่รอก... ส่วนเรื่องอยากหล่อ อยากดูดีให้ใครมองนี่ไม่มีในความคิดเขาเลยสักนิด ไม่มีจริงๆ สาบาน!

คนพินเหยินเลยต้องเ้มปากเก็บพินกระต่ายซีใหญ่ขึ้นอย่างน่าเอ็นดู ก่อนจะหันไปคว่ำขนมปังปาดแยมส้มหนามาเติมอัตราจากมือแม่ด้วยสีหน้าสุดร่าเริง “ขอบคุณนะคะแม่” เธอรู้รอกว่าแม่ทำให้พี่ชาย แต่เป็นพี่ก็ต้องเสียสละให้น้องก่อนสิ จริงไหม

“นิสัย!” ชายในชุดสุทเรียบหูดุ้องสาวที่ซิงตัดหน้าคว่ำขนมปังสองแผ่นที่ควรเป็นของเขาไป พลางสะบัดหน้าหล่อเหล่าใส่ น้องในชุด

นักเรียนหนึ่งที่ ปัญญาอ่อนลึนดี

“เราสองคนนี่ยังไง เล่นกันเป็นเด็กๆ ไปได้” ครองขวัญมองสองพี่น้องด้วยแวตาทิ้งเอ็นดูกิ่งเอื่อมระอา ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี พี่ชายคนโตก็ไม่เคยยอมลงให้น้องสาวคนเล็กเลยสักครา ดีที่พาทราวไม่เอากับเขาด้วย ไม่งั้นเธอคงปวดหัววันละสามเวลาหลังอาหารเป็นแน่

“ก็พี่วินนั่นแหละ เริ่มก่อน”

“นี่! น้อยๆ หน่อยเรา สวยก็ไม่สวย ยังนิสัยเสียอีก”

“พี่วิน! ว่าน้องเธอ รอวิปโตก่อนเหอะ จะสวยให้ดู สวยกว่าพี่พราวอีก” ยัยตัวเล็กของบ้านพูดด้วยน้ำเสียงแงงอน ก่อนจะจับขนมปังคำใหญ่ด้วยกิริยาตะกละตะกลาม ทำเอาคนเป็นแม่เห็นแล้วอยากจะตีเข้าสักเผียะ

ส่วนคนถูกพาดพิงว่า ‘สวย’ วางสีหน้าไม่ถูกเมื่อบังเอิญสบตา กับเขาได้จึงหะพอดิบพอดี เธอมองเห็นแววล้อเลียนบางอย่างฉายชัดในตาคู่คม พาทราวจึงรีบก้มหน้าหลบสายตาศาย แต่แก้ด้วยการจิ้มไส้กรอกแห่งอบขึ้นมากัดคำใหญ่ ทำเอาคนที่มองอยู่ก่อนแล้วต้องเบิกตากว้างขึ้นด้วยคิดลุ่มลึก จินตนาการไกลเกินกว่าโต๊ะอาหารชิ้นนี้

หืม เมื่อคืนเขาเพิ่งฝันวาบหวามถึงเธอไป แรงอารมณ์ยังไม่คลายตัวดี แล้วเขานี้เธอจะมากัดไส้กรอกให้เขาดูต่อหน้าต่อตาด้วยท่าทางแบบนี้ไม่ได้นะ! เขาู้ความรู้สึกนี้ไม่ไหว

“วิน วิน!”

“คะ... คริบแม่” คนที่มีวแต่ละเมอเผลอคิดไปไกลอยู่คนเดียวหันขวับมามองมารดาที่เรียกกันเสียงดังกว่าระดับปกติ

“วันนี้แม่ฝากไปส่งพราวหน่อยนะ พอดีลุงชัชต้องไปรับบ้านิมแต่เช้า” ครั้นสั่งคนตัวโตเสร็จสรรพจึงหันมาบอกลูกสาวคนกลางด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “วันนี้พราวไปกับพี่เชานะลูก”

“ไม่! เอ่อ...ไม่เป็นไรดีกว่าคะ ลุงชัชบอกพราวแล้วเมื่อวาน พราว

เลยนัดเพื่อนมารับแล้วค่ะ” พาพรารับปฏิเสททันทีเมื่อรู้ว่าจะต้องทน
ร่วมเดินทางไปกับชายหนุ่มสองต่อสอง ก่อนหน้านี้เธออาจยินดีอยู่
หรือก แต่ต้องไม่ใช่หลังจากโดนเขาสัมผัสอย่างใกล้ชิดดังเช่นเมื่อ
เย็นวาน ความรู้สึกร้อนรุ่มยังติดตรึงอยู่ที่หลังมือไม่จางหาย รวากับ
โดนเขาจูบประทับซ้ำแล้วซ้ำเล่าในความรู้สึก ลางสังหรณ์บางอย่างผุด
ขึ้นกลางใจจนร้อนรนอย่างคนมีชนักติดหลัง

“ขอตัวก่อนนะค่ะ” เมื่อทำความเคารพบุพการีเรียบร้อยแล้ว
หญิงสาวก็รีบเดินแกมวิ่งออกไปในทันใด

รถคันหรูบิบบัตรส่งเสียงดังสนั่นไปทั่วท้องถนน เรียก
ความสนใจจากผู้คนและหญิงสาวให้หันไปมอง กวินภัทรชะลอรถเทียบ
ทางเท้าบริเวณที่พาพรายืนอยู่ ก่อนจะเปิดกระจกตะโกนเรียก เร่งเร็ว
ให้เธอรีบขึ้นรถมาโดยไว มิเช่นนั้นรถคันหลังที่เขาปาดหน้าเปลี่ยนเลน
กะทันหันเมื่อครู่อาจจะลงมาต่อเยเอาได้ หญิงสาวจึงจำใจขึ้นรถมา
แต่โดยดี เธอแกล้งปิดประตูเสียงดังประท้วงเขาในที่

“ไหนบอกเพื่อนมารับ เพื่อนเธอเป็นคนขับแท็กซี่หรือ”

“...” คนโกหกเม้มปากแน่นด้วยไม่รู้จะเอ่ยคำแก้ตัวอย่างไร เธอ
เอาแต่นั่งกุมมือไว้บนตักอย่างประหม่า กุมแน่นยังบริเวณหลังมือที่ถูก
คนข้างๆ ล้วงล้ำเมื่อเย็นวาน แสร้งเบือนหน้าหนี มองริมทางไม่วางตา

ชายหนุ่มแอบชำเลืองมองอาการเธอแล้วนึกขบขันในใจ ก็น้ำ
แกล้งออกอย่างนี้!

“รถที่บ้านมีตั้งหลายคัน ทำไมไม่เอามาขับ”

“พราวขับไม่เป็นค่ะ”

“หัดสิ”

“ก็...” เธอเม้มปากนิดๆ คล้ายกำลังใช้ความคิด ก่อนจะตอบ
เสียงอ้อมแอ้มในลำคอ “...ไม่มีใครหัดให้”

“ว่างๆ แล้วจะสอน”

“ไม่เป็นไรดีกว่าค่ะ”

“ดีกว่าอะไร ทำไมต้องปฏิเสธ”

“ขอบคุณค่ะ”

“ขอบคุณก็หันมามองหน้ากันสิ” เขาว่าเสียงเข้ม พลันชะลอรถ เข้าจอดริมทางอย่างกะทันหัน โชคดีที่อยู่ในบริเวณรถโถง ไม่เช่นนั้น อาจจะเกิดอุบัติเหตุเอาได้ มือหนาปลดสายเข็มขัดนิรภัยของตนออก ก่อนจะโน้มกายเข้าใกล้...ใกล้จนดูคล้ายจะทาบทับเธอไว้

“อะ...ทำไมคะ” คนโดนคุกคามถามเสียงสั่น พยายามขยับตัวหนีจนชิดบานประตู ยกมือขึ้นกั้นช่วงอกด้วยท่าทางหวาดระแวง นัยน์ตาดำวันระริกทว่ากลับแฝงแววดื้อรั้นบางอย่าง เธอสู้นแน่ถ้าเขาจะทำอะไรเช่นเมื่อเย็นวาน

“จะคาดเบลตีให้” เขาเฉลยเสียงอ่อน แล้วจึงเอื้อมมือไปดึงสายเข็มขัดนิรภัยมาคาดให้เธอ ขณะสายตายังคงจดจ้องกันไว้ราวกับต้องการจะสะกดให้หญิงสาวหยุดนิ่ง แกล้งสอดตัวลือกไม่ตรงช่องเพื่อยึดเยื่อเวลาที่จะได้ใกล้ชิดให้ยาวนานขึ้น

วันนี้พาพราวเกล้าดมสีน้ำตาลเข้มขึ้นมัดเป็นหางม้า ทั้งดูกลมกล่อเคลียต้นคอเนียนระหงเพียงรำไร ใบหน้าพริ้มเพราแต่เต็มเพียงบางเบา ดูเป็นธรรมชาติสมวัย เธอไม่ได้สวมแว่นตาดังเช่นเมื่อเย็นวาน นัยน์ตาดำวันจึงเปิดเปลือยฉายประกายราววรัว

กวิณภัทรกวาดสายตามองเธอรอวกับต้องการจะเก็บรายละเอียดในระยะใกล้ เปลือกตาสีน้ำตาลอ่อน พวงแก้มนวลระเรื่อสีชมพู และดูเหมือนตอนนี้จะเข้มจัดขึ้นอีกเฉด ริมฝีปากอวบอิมเคลือบด้วยลิปกลอสมันวาว เขาเกือบห้ามใจไม่ไหวตอนที่เธอเ้ม้มปากเข้า อยากจะก้มลงไปสัมผัสลิ้มชิมรสเธอรู้สึกครั้ง อยากรู้ว่าเธอจะซ่อนความหวานละมุนระดับไหนไว้ จะเหมือนที่เขาฝันบ่อยๆ นั่นไหม

ยิ่งได้มองใกล้ๆ ก็ยิ่งเห็นชัดว่าเธอเติบโตขึ้นมากแค่ไหน ระยะเวลาห้าปีเปลี่ยนเด็กสาวแสนเนิร์ดให้กลายเป็นหญิงสาวสวยสะพรั่ง ทว่ากลับฉายแววห้าารันบางอย่างที่เขาอธิบายไม่ได้ แม้ภายนอกเธอจะดูเรียบร้อยอ่อนหวาน แต่กลับมีบางอย่างลึกลับซุกซ่อนอยู่ภายใน และนั่นเองที่ดึงดูดใจเขาให้อยากค้นหา ทุกอย่างที่รวมเป็นเธอในตอนนี้อย่างยาวนานลึนดี

ภาพจินตนาการที่เธอมักใส่แว่นหนาเตอะ รวบผมดึงราวกับนักเรียนเคร่งระเบียบ ท่าทางหัวอ่อน กล้าๆ กลัวๆ เหมือนลูกหมาหลงทาง ตอนนี้สิ่งเหล่านั้นหายไปหมดแล้ว ทิ้งไว้เพียงใครอีกคนที่ดูแปลกตาน่าสนใจเป็นที่สุด

ก่อนเขาจะถูกคิดบางอย่างขึ้นมาได้ในเสี้ยววินาที เดือนตัวเองว่าอย่าให้สิ่งลวงตาภายนอกนี้มาหลอกเอาได้

หญิงสาวมองเขาราวกับตกอยู่ในภวังค์ หลงหัวน้ไหวไปกับสายตาทรงเสน่ห์ ก่อนจะรู้สึกโหวงเหวงเมื่อเห็นแววหม่นวูบบางอย่างพาดผ่านนัยน์ตาสีเข้ม เพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น ทว่ากลับสะกิดรอยแผลในใจเธอให้ปริแยกออกมา

เขาคงไม่รู้หรือกว่า...

ราวกับมีบางอย่างเคลือบแคลงใจ ก่อนเสียงเข้าล็อกจากตัวคาดเข็มขัดนิรภัยจะดึงสติเขาให้กลับสู่ความเป็นจริง กวินภัทจริงขยับตัวกลับเข้าที่ ดึงสายเข็มขัดคาดอย่างเร่งรีบ ก่อนออกรถด้วยความเร็วแบบกระชาก ทำเอาคนข้างๆ ไปไม่เป็นเพราะท่าที่ที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาของเขา

พาพราวเดินทอดน่องไปตามทางเท้าในมหาวิทยาลัยอย่าง เหมือนลอย อดคิดถึงสิ่งที่เขาแสดงออกไม่ได้ หนักใจกับอะไรที่ตนจะต้องเผชิญหลังจากนี้ เธอรู้ว่าทั้งตัวเองและเขาเปลี่ยนไปแล้ว ช่องว่าง

บางอย่างจางหายไป แทรกกลางด้วยความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ยังไม่แน่ชัด

“พราว!” วรณิกวิ่งเข้ามาแตะไหล่หญิงสาวไม่เบาหนัก

“แต่งกว่า! ตกใจหมด”

“ก็ฉันเรียกแกตั้งนานตั้งแต่อยู่บนฟากนั้นแล้ว จนไอ้ดินมันขี้
ยูเทิร์นกลับมา แกก็ยังไม่ไต่ยืน” เธออธิบายยืดยาว ก่อนจะนุ้ยไป
ทาง ‘ไอ้ดิน’ คนที่กำลังโบกมือหย้อยๆ ให้พวพราวขณะซีรคจักรยาน
ยนต์คู่ใจเข้าไปจอดยังลานหน้าอาคารเรียน “ทำไม คิดมากเรื่องอะไร
คิ้วจะไหลมารวมกันแล้วเพื่อน หรือแกเครียดเรื่องงานแสดงภาพที่
อาจารย์แก้วขอมา”

เธอไม่ได้กำลังคิดเรื่องนั้นสักหน่อย “ก็...ไม่เชิง แต่งานฉันมัน
ส่วนตัวมากๆ ถ้าเลี้ยงได้ฉันก็ไม่อยากโชว์คนอื่นเท่าไร”

“มันใจห่วยดิวะ” เธอกระแทกไหล่ใส่เพื่อนสาวไม่เบาหนักเพื่อ
เรียกความมั่นใจให้กัน “งานแกนี่มันสุดยอดของสุดยอดของสุดยอด
แล้ว” วรณิกทำท่าประกะบเกลียนแบบศิลปินเอกชื่อดังคนหนึ่งของไทย
เพื่อให้เห็นภาพว่าสุดยอดมากจริงๆ

“ไม่ใช่แบบนั้น แต่...จะบอกยังไงดี ก็ฉันหวังภาพพวกนั้นนี่นา”

“นี่วาดเก็บไว้ดูคนเดียวเหอ ประเภทที่วาดเพื่อบำบัดจิตใจ
ตัวเองอะไรแบบนั้นอ่ะ” วรณิกตบมือให้เพื่อนคนสวยสามจิ้งหะด้วยความ
ชื่นชม ทำสีหน้าราวซาบซึ้งใจหนักหนา “มีอุดมการณ์สุดๆ”

“ไป กินข้าวกัน มีเวลาแปดนาที่สามสิบสองวินาทีก่อนอาจารย์
จะเข้า เชิญครับคุณแต่งกว่า กูรีบ...มาก!” เดินทัพวิ่งกระหืดกระหอบ
เข้ามาคล้องคอวรณิกเมื่อเห็นหญิงสาวเอาแต่เดินไม้กับพวพราวอย่าง
เอือระเหยลลยชาย

“พราวไปรอที่ห้องเรียนนะ เดี่ยวดินกับยัยนี่ตามไป” เดินทัพ
หันมาบอกพวพราวด้วยเสียงสอง เสียงแบบที่วรณิกไต่ยืนแล้วต้อง
เบ้าปากมองบน ทำปากขมุขมิบเลียนแบบตามอย่างกวนอารมณ์ ก่อน

คนตัวเล็กจะโดนเพื่อนชายล้อกคอกแล้วลากไปทางโรงอาหารในทันที
พาพราวยิ้มซ้ำความสัมพันธ์ของสองเพื่อนสนิท เธอจำได้ว่าช่วง
แรกๆ ที่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยใหม่ๆ เธอนั่งเรียนคนเดียว เดินคนเดียว
กินข้าวคนเดียวอยู่เกือบสามวัน ด้วยนิสัยไม่กล้าเข้าหาใครก่อน จน
กระทั่งวันที่สี่นั้นละ ที่เดินทัพบังเอิญเข้ามาของนั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วย
กัน เขาชวนคุยด้วยการถามชื่อเธอ ว่าพาพราวกลับระวังตัวแจ เพราะ
กลัวว่าเขาจะเข้าหาแบบไม่บริสุทธิ์ใจ ชายหนุ่มเลยต้องนั่งพูดคนเดียว
อยู่นานสองนาน

...

“ถามชื่อก็ไม่ตอบ เราชื่อดินนะ จะเรียกดินเฉยๆ ก็ได้ อ้าว! ไม่
ซ้ำแฮะ ถ้าอยู่บ้านแม่ชอบเรียกเรว่าน้องดินนี่”

“...” หญิงสาวยังคงมองเขาตาใส ไม่ตอบคำใด

“แต่ถ้าอยู่โรงเรียนเพื่อนๆ จะชอบเรียกเรว่าดินเนอร์ เนอร์ที่มา
จากเหนืออีกทีนะ เมื่อ-ก่อน-เรา-เป็น-เด็ก-สุ-ผัน”

“...” เธอเ้มปากแน่นราวกับกลัวว่าดอกพิกุลจะร่วงออกจาก
ปาก

“เฮ้อ...ถ้าไม่บอกชื่อจะเรียกว่าแว่นแทนแล้วกันนะ แดงกว่า!
ทางนี้” อยู่ๆ เขาก็หันไปโบกมือให้เพื่อนสาวอีกคนที่กำลังเดินตรงเข้า
มาหา

“นี่! แกมาหลอกอะไรเพื่อนเขา เห็นสวยๆ ขาวๆ นี่ไม่ได้เลยนะ”
วรรณิกถือจานข้าวสองจานเดินเข้ามา ก่อนจะใช้จานซึ่งซื้อมาให้เพื่อน
ชายนั้นละโขกใส่หัวเขาไปหนึ่งที่ไม่เบาแน่ และนั่นเองที่ทำให้พาพราว
หลุดซ้ำออกมาได้

“โทษทีนะ พอดีนายนี่มันไม่ค่อยมีมารยาทเท่าไร” เธอเอ่ย
ขณะนั่งลงข้างเพื่อนชาย “เราชื่อแดงกวานะ เป็นเพื่อนสนิทกับไอ้
ดินเนอร์นี่มาตั้งแต่เด็กแล้ว บ้านอยู่ข้างกัน เกิดโรงพยาบาลเดียวกัน

เรียนด้วยกันมาตั้งแต่สมัยอนุบาล ประถม มัธยม ยันมหา'ลัย กะว่าเรียนจบก็จะแต่งงานกันเลย เธอมาเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้เราด้วยนะ”

พาพราวมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย หญิงสาวหันไปมองวรรณิกที่มองเดินทัพที่ พลังพิจารณาอย่างจริงจัง

“ล้อเล่น...” ครั้นเห็นเพื่อนใหม่ทำสีหน้าอึ้งงันหลังจากโดนอำเข้า สองเพื่อนสนิทข้างบ้านก็หัวเราะคิกคัก ก่อนจะยกกำปั้นชนกันเบาๆ

“แล้วนี่ชื่ออะไร” หลังจากหยุดขำได้ วรรณิกจึงเอ่ยถามเพื่อนสาวคนสวยที่ดูท่าทางจะคุณหนูอยู่ไม่หยอก มีหน้าซำคังยังไม่มีเพื่อนเสียด้วยสิ

“เออ...เราชื่อพราว”

“พราวเหรอ โอเค เพิ่มเพื่อน” คนอัยาศัยดีสรุปรวรด รับเธอเป็นเพื่อนโดยไว ไม่สนใจปรึกษาหญิงสาวที่นั่งงงวยอยู่ฝั่งตรงข้ามเลยสักนิด มัดมือชกกันเห็นๆ แถมเจ้าตัวยังเออออเอาเองด้วยการตั้งชื่อเรียกให้เสริจสรรพ ‘ดินเนอร์ คิวคัมเบอร์ แอนด์พาวเวอร์’ พร้อมด้วยบอกชื่อแก๊ง ‘เออร์’ ที่จนถึงทุกวันนี้เธอยังไม่เคยเข้าใจจุดประสงค์นั้นเลยสักครา

หลังจากวันนั้นพาพราวจึงมีทั้งวรรณิกและเดินทัพเป็นเพื่อนสนิทเรื่อยมา เธอรักความสัมพันธ์นี้ ทั้งคู่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจยามได้อยู่ด้วยกัน ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของพาพราวจึงไม่เหงาอีกต่อไป เรียกได้ว่าตั้งแต่รู้จักสองคนนี้ชีวิตแสนจี๊ดจ๊าดของเธอก็มีสีสันขึ้นมาเยอะเลยทีเดียว

พาพราวกลับถึงบ้านในเวลาเกือบสี่ทุ่ม ดึกปานนี้ทุกคนคงเข้านอนกันหมดแล้ว ไฟในบ้านจึงเหลือเพียงบางดวงที่ส่องสว่างบริเวณทางเดินเท่านั้น วันนี้เธอใช้เวลาไปกับการหาข้อมูลอ้างอิง

สำหรับทำศิลปนิพนธ์ที่หอสมุดของมหาวิทยาลัย เนื่องด้วยช่วงนี้เป็นช่วงสอบปลายภาค หอสมุดจึงเปิดบริการตลอดทั้งคืน และตามนิสัยของเด็กนักศึกษาส่วนใหญ่แล้วมักจะมารวมตัวกันเพื่ออ่านหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตายในคืนวันสุดท้ายก่อนสอบเสมอ ช่วงกลางดึกในมหาวิทยาลัยจึงครึกครื้นเป็นพิเศษ

“โทร. ไปทำไมไม่รับสาย ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าตอนเย็นจะไปรับแล้วนี่ไปเที่ยวเล่นที่ไหนมาถึงได้กลับเอาป่านนี้” อยูๆ กวินภัทรก็เผลอพรวดเข้ามาดักหน้า แถมยังโพล่งถามเสียงดังใส่กัน ไม่เว้นจังหวะให้เธอตั้งตัวเลยสักนิด

หญิงสาวแทบผงะหงายตกบันได ดีที่คว้าราวจับไว้ได้ทัน เธอลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าตอนนี้มีเขาอยู่ในบ้าน ด้วยเคยชินว่าปกติชั้นสามไม่มีใครอยู่ นอกจากเธอคนเดียว

“พราวมีนัดกับเพื่อนคะ” เธอตอบกลับตามความเป็นจริง แล้วเบี่ยงตัวหลบเขาเพื่อเดินไปยังประตูห้องนอนของตน เพิ่งรู้ว่าหมายเลขโทรศัพท์ไม่คุ้นตาที่โทร. เข้ามาเมื่อช่วงเย็นเป็นของเขานี่เอง ซึ่งเธอก็โทร. แจ้งตรงขวัญเรียบร้อยแล้วว่าต้องกลับดึก ฝากคนเป็นแม่ไปบอกลูกชายด้วยว่าวันนี้เธอจะกลับเอง ฉะนั้นเธอไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย

“เพื่อนหรือแฟน” ชายหนุ่มยังเดินตามมาไม่ห่าง กระซิบบอกให้ได้ยินกันเพียงสองคน และหยุดยืนนิ่งอยู่ด้านหลังหญิงสาวขณะเธอกำลังความหากุญแจในกระเป๋าสะพายเพื่อไขประตูห้องนอน

“เพื่อนคะ” เธอเสียงตอบอย่างขอไปที เริ่มรู้สึกหวาดระแวง แต่ไม่กล้าหันไปมองด้านหลัง

“เพื่อนผู้หญิงหรือเพื่อนผู้ชาย” กวินภัทรยังคงรบเร้าไม่เลิก เขายืนทิ้งระยะห่างจากเธอเพียงไม่ถึงศอก

หญิงสาวถอนหายใจเบาๆ หนึ่งทีก่อนจะตอบเสียงแข็ง “เพื่อนผู้ชาย...” และเพียงคำตอบนั้น ชายเบื้องหลังก็เอื้อมมือมายับนาน

ประตูไว้ทั้งสองข้างอย่างรวดเร็ว คล้ายต้อนเธอให้อยู่ในอ้อมแขน “... กับเพื่อนผู้หญิงอีกคนคะ” เธอตอบเสียงสั้นทันทีเมื่อเห็นวงแขนแกร่งของเขาที่โอบล้อมกันไว้ ไอร้อนจากกายชายแม่พุ่งโจมตีจนรู้สึกหวาดหวั่น

“ไปทำอะไรมาล่ะถึงได้กลับเอาตอนนี้”

เสียงเย็นๆ นั้นกระซิบอยู่ไม่ห่าง ใกล้จนรับรู้ได้ถึงแรงลมหายใจจากเขาที่เป่ารินรดลงบนผิวอ่อนตรงท้ายทอย หญิงสาวจำต้องย่นคอหนีความอุ่นร้อนแปลบปลานั่น ชานหิวและนำห้วนเกรงในคราเดียวกัน

“มีอะไรอีกไหมคะ พราวจะเข้าห้อง มึงงานต้องทำส่งอาจารย์” ทั้งๆ ที่ใจสั้นเพราะสัมผัสใกล้ชิดคิดว่าเธอแสร้งทำเป็นไม่สนใจความนัยหรืออะไรก็ตามที่เขาตั้งใจแสดงออกอยู่ในตอนนี้ ทั้งยังกลั่นใจถามออกไปเสียงแข็ง ด้วยเบื่อกะเล่นยี่สิบคำถามกับเขาแล้ว มีอบางหมุนกุญแจเป็นเชิงส่งสัญญาณให้รู้ว่าเธอต้องการจะเข้าห้องแล้ว

“เดี๋ยว...ฉันแค่จะมายืมสายชาร์จ์โน้ตบุ๊ก”

“...” ก็แค่นั้น ท่ามาเป็นหาเรื่องยียวนกวนประสาทอยู่ได้ ซักฟอกเธอรวากับพ่อหวงลูกสาว

“ฉันลืมไว้ที่สนามบินตอนเปลี่ยนเครื่อง”

“ใช้คอมพ์ในห้องหนังสือก่อนก็ได้ไม่ใช่คะ”

“ไม่ได้! ฉันต้องใช้ข้อมูลในโน้ตบุ๊ก”

“คะ เดี่ยวพราวไปหยิบให้” พาพราวรีบเปิดประตูผลักเข้าไป โดยไวจนคนที่ยืนบานประตูไว้ไม่ทันตั้งตัว ชายหนุ่มจึงเสียดังหวะเข้าไปข้างหน้าเล็กน้อยก่อนเธอจะปิดประตูใส่หน้าเขาอย่างจิ้ง ดีที่ไม่กระทบหน้าหล่อๆ ของเขา ไม่งั้นเขาจะให้เธอรับผิตชอบ

คนในห้องแ้มบานประตูออกเพียงเล็กน้อย พอให้เกิดช่องว่างสำหรับยื่นมือส่งของให้เขาเท่านั้น “นี่คะ” เธอเปิดโหมดป้องกันตัวสุด

กำลัง แต่ก็ยังไม่พินมือเขาอยู่ดี ห้าบาทสิบบาทเขาก็เอา กวินภัทรรับ
ของจากมือเธออย่างอ้อยอิ่ง พลันลुบไล้และจับมือบางไว้อย่างจาบจ้วง
ในขณะที่เธอพยายามดึงให้พ้นจากการเกาะกุม พอหลุดเข้าไปได้
หญิงสาวจึงรีบจับประตูโดยไว ตามมาด้วยเสียงลือกในทันใด

อยากจะหัวเราะ ดี! ยิ่งเธอถอยหนี เขาก็จะยิ่งกระโจนเข้าไป
พอถึงตอนนั้น กลับตัวหันหลังวิ่งหนีเขาให้ทันละ

...เพราะถ้าเขาตะครุบได้เมื่อไร จะกัดไม่ปล่อยเลย!

3

หลังบ้านฝน

เสียงเคาะประตูระรัวหน้าห้องดึงความสนใจคนที่กำลังนอนหลับสบายให้ตื่นขึ้นกลางดึก เธอจ้วเงียลุกขึ้นมาเปิดอย่างไม่มีสติมากนัก ทันทีที่ประตูเปิดออกกว้าง แสงสว่างจ้าจากภายนอกก็สาดส่องเข้ามาในห้องมืดสนิท จนหญิงสาวต้องหยีตาสู้อยู่เพื่อมองว่าใครมาเคาะเรียกกันดึกดื่นเช่นนี้ ก่อนตาปริ้อๆ นั้นจะเบิกกว้างขึ้นทันควัน ตื่นเต็มตาในบัดดลเมื่อคนที่ยื่นหน้าตาท้องไม่แพ้กันคือกวินภัทร เรียกระบบประสาทของเธอให้กลับมาทำงานเต็มร้อย ท่ามกลางความอึ้งงันของทั้งคู่ยังไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมา พาพราวรีบจับบานประตูปิดลง ก่อนจะตั้งสติและแถมถามเขาว่ามีเรื่องด่วนอะไร

“ฉันเอาสายชาร์จมาคืน”

บ้าที่สุด! เอามาคืนป่านนี้คิดว่าเธอจะต้องใช้มันทำบ้าอะไรตอนตีสองเธอ!

“ไว้ค่อยคืนพรุ่งนี้ก็ได้ค่ะ” สิ้นคำ เจ้าของสายชาร์จจึงกระแทกประตูปิดบังทันที

เธออึ้งที่เห็นเขา ทว่าเขาจะลึบกว่าที่เห็นเธอ ก็แม่คุณเล่นอยู่ในชุดนอนตัวบาง ไม่ใช่ชุดนอนสายเดี่ยวเซ็กซี่ใจชายอะไรเทือกนั้นหรอกนะ แต่เป็นเสื้อยืดสีขาวที่มีรูปมิกี้เมาส์แปะอยู่ตรงกลางหน้าอก

เขาจำได้ว่าเป็นเสื้อคู่ที่แม่เคยซื้อให้เขากับเธอตอนเด็กๆ เธอร้องจะเอา
มิกกี้เมาส์ เขาจึงต้องจำใจใส่ลายมินนี่เมาส์ไปโดยปริยาย

แล้วอะไรนะหรือ ก็ถ้าเธอจะรู้สึกนึกว่าเสื้อตอนเด็กที่เธอเอามา
ใส่นอนนี่มันไม่ได้โตตามตัวเธอสักหน่อย แถมยังทั้งบางทั้งรัด ถึงจะ
รัดไม่มาก แต่ก็พอเห็นเค้ากลางชัดเจนว่าภายใต้เสื้อนอนนั้นมีบางอย่าง
กระจางออกมา

หืม! โบนัสอีกแล้ว เหมือนในฝันเลยแม่คุณ โอ๊ย! เขาไม่น่า
หาเรื่องให้ตัวเองในเวลาแบบนี้เลย

เพียงสัปดาห์แรกของการทำงานเต็มขั้น กวินภัทรจำต้อง
ใช้เวลาไปกับการเรียนรู้ระบบงานบริหารใหม่เกือบทั้งหมด ซึ่งไม่ใช่
เรื่องง่ายเลยสักนิด ตำแหน่งรองประธานบริษัทที่ได้รับแต่งตั้งในฐานะ
ทายาทมาพร้อมกับภาระอันหนักอึ้ง เวลานี้ชายหนุ่มจำต้องทุ่มเทอย่าง
หนักให้แก่หน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ คล้ายเป็นช่วงเวลาทดสอบความ
สามารถเพื่อเรียกความเชื่อมั่นจากคนในองค์กร ต้องแสดงวิสัยทัศน์
อันมุ่งมั่นในการเป็นผู้นำ

และนับเป็นโชคดีที่บิดาส่งเลขานุการมากประสบการณ์มาคอย
ดูแลช่วยเหลือและเป็นทีปรึกษาให้ระหว่างนี้ ซึ่งอาจต้องเหนื่อยกัน
สักหน่อยในช่วงเริ่มต้นเพื่อปรับรูปแบบการทำงาน แต่เขาเชื่อว่าเมื่อ
ผ่านพ้นไปสักพักจะปรับตัวให้เข้าที่เข้าทางได้ในที่สุด ทว่าก่อนจะไป
ถึงจุดนั้นย่อมต้องแลกด้วยการทำงานอย่างหนักในช่วงแรก ฉะนั้น
ช่วงนี้ชายหนุ่มจึงกลับบ้านดึกตื่นค่อนข้างเกือบทุกวัน

ขณะที่เขาขับรถเข้ามาในหมู่บ้าน แสงไฟหน้ารถสาดส่องเข้า
ปะทะร่างชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งยืนแอบอยู่บริเวณริมทาง ถัดไปอีกไม่กี่ไกล
ก็เป็นประตูรั้วใหญ่ของบ้านบุริมवादแล้ว ชายหนุ่มคงไม่สนใจเลย
สักนิดหากหญิงสาวในชุดนักเรียนนั้นไม่ใช่ใครบางคนที่ทำให้เขา

ประสาทเสียวันละหลายเวลา กวินภัทรเหลือบมองหน้าปัดนาฬิกา
ภายในรถ แล้วจึงหรีตามองเธออย่างคาดโทษ

ตึกดีนป่านี่แต่กลับมายืนทำตัวลับๆ ล่อๆ นี่คงเพิ่งกลับมาสินะ
แกมยังมีผู้ชายมาส่งเสียด้วย แล้วทำไมไม่ส่งให้ถึงหน้าประตูบ้าน
มายืนแอบพลอดรักอะไรกันตรงนี้!

มือหนากำพวงมาลัยแน่นเข้า ก่อนจะชะลอรถเพื่อลอบ
สังเกตการณ์อยู่ไม่ไกล ม่านตาคมกระจุกวามตอนเห็นหญิงสาวถอด
หมวกกันน็อกส่งคืนให้เด็กหนุ่มคนนั้นแล้วส่งยิ้มให้กัน ช่างน่าหมั่นไส้
ในสายตาคมนมองนัก กวินภัทรมั่นใจว่าเธอเห็นเขาแล้ว ทว่ากลับแสร้ง
ทำเป็นมองไม่เห็น พาพรารพุดอะไรบางอย่าง ก่อนเด็กหนุ่มนั้นจะขึ้นรถ
จักรยานยนต์เลี้ยวกลับออกไปในทันใด ส่วนเจ้าตัวรีบเดินจ้ำอ้าวไป
ยังทางเข้าบ้านโดยไว ชายหนุ่มจึงขับไปตักหน้าเธอไว้ ชะลอหักเข้า
ริมทางในระยะเพียงเฉียดฉิว หากเขาเบี่ยงผิดองศาไปนิดเดียวคง
เฉี่ยวเธอเป็นแน่

“ขึ้นมา!” เขาลดกระจุกเรียกเธออย่างไม่สบอารมณ์นัก

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอตอบเสียงเรียบและเบี่ยงตัวเดินต่อโดยไม่
สนใจเขา

อวดดี! ชายหนุ่มที่อารมณ์เสียอยู่แล้วเลยอารมณ์เสียหนักเข้า
ไปใหญ่ กระจกประตูเปิดแล้วก้าวตามลงมาคว้าแขนเธอกุมไว้ รังคน
ตัวเล็กที่หอบข้าวของพะรุงพะรังเข้าหาตัว “ดี้อ!” กวินภัทรคว้ากระเป๋า
ผ้าซึ่งเต็มเฉียดไปด้วยหนังสือหลายเล่ม ประหลาดใจเล็กน้อยที่เธอ
สะพายมันไหว จากนั้นจึงกึ่งลากกึ่งจูงมายด์ใส่รถทั้งคนทั้งของนั่นละ

รู้ว่าขัดเขาไม่ได้ แม้เป็นระยะทางใกล้ๆ ทว่าอย่างไรเธอก็ไม่
อยากอยู่ใกล้เขาไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ครั้นได้เข้ามานั่งในรถที่แอร์เย็นฉ่ำ
พาพรารก็อดรู้สึกเอ็นวาบแปลบปลาบไม่ได้ สะดุ้งไหวเล็กน้อยตอนเขา
ปิดประตูเสียงดังใส่กัน เธอแม้ริมฝีปากขณะลอบมองเขาเป็นระยะ

แสงสว่างสีหนึ่งเฉยทั้งที่ภายในกำลังปั่นป่วนสิ้นดี

เขาเกลียดนักไอ้ท่าทางอวดดีเช่นนี้ นี่นะหรือเด็กดีแสนเรียบร้อยน่ารักของทุกคน อยากให้แม่ได้มาเห็นว่าลูกสาวสุดที่รักที่ท่านชมหนักชมหนาให้เขาฟังไม่ขาดปากที่แท้ก็แค่เด็กดีคือด้าน แสงสว่าง แกล้งทำตัวบอบบางให้ทุกคนหลงรัก ซื่อจกาก็เท่านั้น แล้วมีอย่างไหนมาเย็นคุยกับผู้ชายลับๆ ล่อๆ กลางดึกสงัดเช่นยามนี้ ถ้าบริสุทธิ์ใจจริงก็คงให้ไปส่งถึงหน้าประตูบ้านแล้วลี

และแทนที่เขาจะเลี้ยวรถเข้าบ้าน กวินภัทรกลับขับเลยไป ทำให้คนที่นั่งหน้าตมอยู่ข้างกันต้องหันมามองเขาอย่างหวาดระแวง “จะไปไหนคะ!” เธอถามเสียงสั้น หน้าตาตื่น

นอกจากไม่ตอบคำถามแล้ว เขายังยิ้มมุมปากเจือแววเจ้าเล่ห์ให้เธอหัวนวดก่เล่น หญิงสาวมองเขาราวกับเป็นของประหลาด นัยน์ตาหวาดหวั่นขณะมองเขาสลับกับมองทางด้านหน้าด้วยแววกังวล

ชายหนุ่มขับรถพาเธอมายังบริเวณริมทะเลสาบท้ายหมู่บ้านพาพราวกวาดสายตามองออกไปบริเวณรอบนอก ในเวลาดึกดื่นเช่นนี้แทบไม่มีเงาของสิ่งมีชีวิตอยู่เลย

หมาสั๊กตัวก็ยังไม่มี

เธอพยายามควานหาหนังสือในกระเป๋าผ้า เลือกล่มที่คิดว่าสิ้นปกหนา แข็ง และด้านที่สุด แล้วจึงกำมันไว้แน่น หญิงสาวลอบมองเขาด้วยท่าทีระวังตัวสุดฤทธิ์ แต่เมื่อเห็นชายหนุ่มพึงศีรษะเอนลงกับเบาะ หลังตาและนั่งเงียบไป ทำท่าราวกำลังหลับ เธอจึงขมวดคิ้วมองเขาอย่างสงสัย เขาจะขับรถพาเธอมานั่งหลับตรงนี้ทำไมกัน

เปล่า...เขาไม่ได้หลับ แต่กำลังพยายามข่มอารมณ์อยู่ต่างหาก

บรรยากาศภายในรถเงียบงันไร้บทสนทนา ช่วงขัดกับมวลอากาศเบื้องนอกเสียเต็มประดา ลมกระโชกแรงพัดวนจนใบไม้ปลิวว่อนในอากาศ กิ่งไม้ไหวเอนลู่อับตามแรงลม มีเสียงหวีดหวิวครวญ

คราวจากธรรมชาติดั้งเดิมอยู่รอบทิศ ก่อนหยดน้ำจะพร่างพรายลงมา จากฟากฟ้าดำทะมึน ทั้งตัวลงกระทบกระจกกว้างด้านหน้ารถเป็น จุดเล็กจุดน้อย ก่อนค่อยๆ ขยายตัวกว้างขึ้นเป็นวงใหญ่กระเซ็นไปมา เสียงเม็ดฝนกระทบหลังคารถดังเปาะแปะ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงซ่า อ้ออิ่งเมื่อสายฝนเทลงมาอย่างหนักไม่ลืมหูลืมตา รวากับมีม่านฝน ปกคลุมโอบล้อมรอบรถไว้จนแทบมองสิ่งใดภายนอกไม่เห็น

อากาศเย็นชื้นโรยตัวคืบคลาน ส่งผลให้คนที่สวมเพียงเสื้อ นักเรียนตัวบางเริ่มหนาวสั่น มือเล็กจึงยกขึ้นลูบแขนตัวเองเพื่อคลาย ความหนาว เผลอตัวปล่อยมือจากสันหนังสือเล่มหนาที่กะจะใช้ฟาด ใส่คนคิดมิดีมีร้าย

กวีนักทรมลิตาหันที่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่ควรจอดรถในที่โล่งแจ้ง ยามฝนตกหนัก อาการนั้นทำให้หญิงสาวที่ลอบมองเขาอยู่แล้วสะดุ้ง ตกใจ เธอผวาจนขยับไปเบียดชิดริมประตู ชายหนุ่มหันมามองเธอ ชั่วครู่ ก่อนจะตัดสินใจขับรถเข้าไปจอดใกล้ๆ กับศาลาริมน้ำ

“เมื่อกี่ครมาส่ง” เขาถามเสียงเข้ม เข้มพอๆ กับตาที่จ้องมา ทางเธอนั้นละ

“พะ...เพื่อนคะ” หญิงสาวละล้าละลักตอบ

“เพื่อนผู้ชาย...ไปกับมันมาถึงไหนล่ะ”

“เขาแค่มาส่งคะ”

“ก่อนมาส่งไปทำอะไรกันมา”

“ไม่ได้ทำอะไรคะ”

“แน่ใจนะว่าไม่ได้ทำ”

“ก็แล้วแต่คุณวินจะคิดเถอะคะ” เธอรู้แน่ชัดแล้วว่าเขาต้องการ หาเรื่องกัน ฉะนั้นอารมณ์จึงเริ่มซุนมัวขึ้นมาเล็กน้อย เธอโตแล้ว และ ดูแลตัวเองได้ในระดับหนึ่ง ไม่ใช่เด็กหัวอ่อนที่จะให้เขาดูต่ำกว่ากล่าว ดังเช่นเมื่อก่อนแล้ว ไม่อยู่ตั้งห้าปี ไม่เคยคิดดูดำดูดีกัน แล้วตอนนี้

จะกลับมาทำตัวจู้จี้จ้านจ้านวายนใส่เธอทำไม ที่เมื่อก่อนไม่เห็นเคยสนใจ
เอาแต่พูดจारा้ายกาจให้เจ็บช้ำ

“ระวังหน่อยแล้วกัน อย่าปล่อยให้พลาดขึ้นมาล่ะ” มีทั้งแวว
ตำหนิ เย้ยหยัน และดูถูกในคราเดียวกัน

เส้นอารมณ์เธอขาดผิงลงทันใดหลังได้ฟังคำสบประมาทนั้น “ไม่
หรอกคะ ดุจยางก็มี ยาคูมก็มี” หญิงสาวจ้องเขากลั้มไม่วางตาอย่าง
ทำทายเป็น เธอไม่ใช่พาวพรากคนเก่าแล้ว และไม่ลืมด้วยว่าเขาเคยทำอะไร
เธอไว้บ้าง

กวินภัทรอึ้งไปชั่วขณะ นัยน์ตาคมเข้มเบิกกว้าง สันกรามขบ
เข้าหากันแน่น ไม่คาดคิดว่าเธอจะกล้าตอกกลับมาจากเช่นนี้

“ดี! แล้ววันนี้พามาด้วยไหมล่ะ”

สิ้นประโยคนั้นชายหนุ่มซึ่งมีแรงมากกว่าคว่ำร่างบางเข้าหาตัว
ทันที มือแกร่งเอื้อมโอบประคองท้ายทอยเธอไว้ นัยน์ตาสีนิลฉาบซ่อน
ความกระด้างบางอย่างไว้ขณะจ้องตาเธอชั่วคราว แล้วจึงตัดสินใจขยับ
เรียวปากเข้าใกล้ แต่เธอส่ายหน้าหนีทันที หญิงสาวพยายามรั้งกาย
สู้แรงเขาสุดกำลัง เธอไม่ยอม และจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีกเด็ดขาด
พาวพรากเม้มริมฝีปากอึดไว้แน่น บ่ายเบี่ยง หลีกหนีไม่ให้เขาได้ในสิ่งที่
ต้องการ

ตื้อนัก! ใบหน้าหล่อเข้มอยู่ห่างจากเธอเพียงปลายนิ้ว ใกล้จน
รับรู้ได้ถึงอาการสั่นไหวของหญิงสาว ชายหนุ่มมองเสี้ยวหน้าคนตัวเล็ก
ด้วยแววอ่อนแสงลง เขาขยับปลายนิ้วเกี่ยวเส้นผมออกจากมุมปากให้
เธอ แแรงรู้ดบางเบาจากเส้นผมเพียงไม่กี่เส้นทำใจเธอหวั่นไหวจนต้อง
เปลอคลายริมฝีปากออก นิ้วสากเกลี้ยไล้แก้มใสของเธอแผ่วเบา สัมผัส
อ่อนโยนนุ่มนวลจนเธอต้องหลับตาลงชั่วคราว ใจกระตุกวูบวาบในเสี้ยว
วินาที ก่อนจะเต้นโครมครามเสียงดังก้องอกในวูบต่อมาเมื่อชาย
ตรงหน้าขยับเข้าแนบชิด กดริมฝีปากลงบนแก้มของเธอจนร้อนผะผ่าว

ไปทั่วทั้งใบหน้า มีหน้าซำยังไมยอมถอยห่าง แต่กลับกดหนักย่ำลงได้
ใช้ขยับอย่างเขี้ยววน ชวนให้ใจเธอโชนเอนไม่มั่นคง หลงไปกับความ
ร้อนร่ำที่ทำลายสตินึกคิดให้ซาลงในทันใด

“อย่างนะคะ...” เสียงใสสั่นสะท้านครั่นคร้าม เธอหลับตาแน่น
ด้วยไม่รู้จะป้องกันตัวเองอย่างไร เมื่อผลึกอย่างไรเขาก็ไม่ยอมขยับ
หันหน้าองศาไหนก็มีแต่เสียงเชิงให้ชายคนนี้

“อย่าอะไร...” ชายหนุ่มเอ่ยถามคล้ายละเมอ ไม่เคยรู้มาก่อน
ว่าเธอจะหอมหวานยวนใจได้ถึงเพียงนี้ ความอ่อนนุ่มที่แนบชิดกำลัง
ทลายบางอย่างในกายเขา ชี้อัดให้ยอมรับความรู้สึกในส่วนเร้นลึก
ที่เริ่มปรากฏเด่นชัดขึ้นกลางใจ เขาไม่ได้อยากให้เธอเป็นแค่น้องสาว
อีกแล้ว

สัมผัสจากเขาที่ผิวบอบบางส่งผลสะท้อนไปทั้งความรู้สึก แรง
ลมหายใจอุ่นชานที่เป่ารินรดกันอยู่ท่าเลื้อยเนื้อในกายสาวตื่นไหว
ใจหิวจันรู้สึกตัวเบาโหวง หาร่างกายตนเองไม่เจอ มือบางสั่นระริก
จนต้องพยายามกำไว้แน่น ฝ่ามือออกแรงผลักไล่ต่อต้านเขาเท่าที่กำลัง
จะเอื้ออำนวย แม้กายจะอ่อนระทวย แต่ใจเธอยังพยายามหยุดสู้

ชายหนุ่มไม่ปรานีเธอเลยสักนิด เขายังคงรุกราน ปลุกเร้ากันไม่
หยุดหย่อน ไม่ผ่อนจังหวะให้เธอตั้งตัว มีอหาวขยับรวบท้ายทอยเธอ
ไว้ ประคองแกมบังคับให้หญิงสาวเอียงศีรษะเปิดองศาเพื่อให้เขาขยับ
เข้าหาได้ถนัดถนี้ ไลริมฝีปากต่ำลงมาตามกรอบหน้า ทั้งรอยสัมผัส
ละมุนแผ่กระจายผ่านผิวกายสาว จดปลายจุมูกงชุกชบสุดดมเอา
ความเป็นเธอไว้จนซำปอด กลิ่นยั่วอุราที่หาจากหญิงใดไม่ได้...หาก
ไม่ใช่เธอคนนี้ ต้นคอเกลี้ยงเกลาที่เขาแอบมองบ่อยครั้ง จินตนาการ
ไปไกลว่าจะอบอุ่นเพียงใดยามเมื่อได้ชบอิง เธอทำเขาลุ่มหลงจนไม่
เป็นตัวเอง

พาพรารวมั่นใจว่าตนพยายามชัดเจน ทว่าไร้เรี่ยวแรงจะสู้ เขา

จูโจมจาบจ้วงจนเธอไม่ทันได้ตั้งตัว หลงเคลิบเคลิ้มไปกับสัมผัสหยอก
เข้าที่ไม่เคยพานพบ ชานกระสนไม่มีที่สิ้นสุด เธอสู้กับความรู้สึกของ
ตัวเองไม่ไหว คล้ายจะยินยอม ทว่าใจก็รำร้องให้ต่อต้าน มือเล็กที่ขยุ้ม
เสื้อเชิ้ตของเขาไว้จึงเตี้ยवलักใส เตี้ยวถึงเขาเข้าหา คล้ายตกลงกับ
ตัวเองไม่ได้ว่าต้องการสิ่งใด

พลันนั้นเสียงสัญญาณช่วยชีวิตก็ดังขึ้น มือเล็กควานหา
โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าอย่างลนลาน และทันทีที่เห็นว่าใครโทร.
เข้ามามือไม้ก็ยิ่งสั่นเทา ไม่รู้ว่าสั่นเพราะโทรศัพท์ในมือ หรือเพราะเธอ
ควบคุมตัวเองไม่ได้กันแน่

“มะ...แม่โทร. มาคะ” เธอสบตาเขาเพื่อขอความเห็นว่าจะควรทำ
เช่นไรดี ลนลานจนดูน่าสงสาร

“รับสิ” นับว่าเขายังใจดี ยอมหยุดการกระทำเอาแต่ใจ ทว่ากลับ
ยังกอดเธอไว้ไม่ปล่อย

“คะ...คุณแม่” นิ้วเรียวกดรับสายและกลั้นใจตอบปลายสายไป
พยายามควบคุมเสียงให้เป็นปกติที่สุด

“พราวอยู่ไหนลูก ติดฝนรีเบล่า ไหนหนูบอกใกล้จะถึงแล้ว”
ครองขวัญส่งเสียงถามมาด้วยความเป็นห่วง

“เอ่อ...พราวติดฝนอยู่คะ” เธอถึงกับกลั้นหายใจชั่วครู่เมื่อต้อง
โกหกแม่ออกไปเช่นนั้น ละอายใจจนต้องหลบสายตาเขา

“หนูอยู่ที่ไหน ให้ลุงชัชออกไปรับไหม”

กวินภัทรกระซิบที่ข้างหูอีกด้านอย่างแผ่วเบา บังคับให้เธอ
บอกแม่ว่าอยู่กับเขา ไม่พูดเปล่า ยังอาศัยจังหวะนั้นแนบใบหน้าร้อนจัด
เข้าชิดใกล้ บ่นป่วนจนเธอแทบประคองสติไว้ไม่ได้

“ไม่ต้องคะ พราว...พราวอยู่กับ...กับพินคะ” คนเป็นพี่เลยยิ้ม
ออก ขยับขึ้นจูบขมับเป็นการให้รางวัล ทั้ๆ ที่เธอไม่ได้อยากจะได้เลย
สักนิด แต่เขาอยากให้นีนา

“หรือ งั้นแม่ขอคุยกับพี่วินหน่อยสิ”

“ครับแม่” เขาตอบรับทันที เธอจึงทูปแขนเขาอย่างแรงโทษฐานที่ตอบเร็วเกินไป แม่จะผิดสังเกตุใหม่ล่ะ

“เอ่อ...พราวเปิดสปีกเกอร์โฟนไว้นะคะ”

“งั้นหรือ วินพาน้องกลับบ้านดีๆ นะลูก แม่ฝากน้องด้วย”

“ใกล้แล้วครับแม่ ฝนตกหนักมาก วินมองทางไม่ค่อยเห็นเลย”
ถ้าเอากล้ากว่านี้อีกสักหน่อย ใจเด็ดกว่านี้อีกสักนิด คงตะโกนใส่หน้าเขาไปแล้วว่า ตอแหล...มาก!

“งั้นไม่ต้องขับเร็ววะลูก ระวังๆ ละ ยังไม่ชินทางดี”

“ครับแม่ แม่นอนไปก่อนเลยนะ ไม่ต้องเป็นห่วงเรา...ครับ...ฝันดีครับ” หลังจบละครฉากใหญ่ ชายหนุ่มดึงโทรศัพท์มือถือจากเธอไปกดวางสายทันที

ใส่หน้ากากสุดๆ หนามากด้วย

“อย่างนะคะ” เพียงแคได้ยินเสียงของครองขวัญ สติเธอก็กลับเข่าร้องเข่ารอยเต็มร้อย รีบห้ามทันทีเมื่อเขาทำท่าว่าจะสานต่อ เธอไม่อยากให้อะไรๆ เลยเถิดไปมากกว่านี้ แค่นี้ก็มากเกินไปด้านทานแล้วในความรู้สึก

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าร้องคำรามดังสนั่นกึกก้อง มีใครบางคนตกใจผวา จนเผลอกอดซบคนข้างกายไว้แน่น ไม่ใช่พราว ทว่ากลับเป็นผู้ชายร่างใหญ่ตัวหนาหนักที่เธอผลัดอย่างไรเขาก็ไม่ขยับออกห่างเสียที

“ปล่อยค่ะ”

“ฉันทัว” เขาว่าเสียงออดอ้อน ยังคงกอดซบเธอไว้แน่น

ตกลงแล้ว คนที่กลัวควรเป็นเธอไหม

ทั้งคู่นั่งฟังเสียงฝน ทนหายใจร่วมกันอย่างอึดอัดภายในรถแคบๆ อยู่ชั่วครู่ ก่อนนวินภักทรจะตัดสินใจขับรถกลับท่ามกลางพายุฝน

ที่เทกระหน้าลงมาอย่างหนัก และดูท่าคงจะหนักขึ้นเรื่อยๆ ตลอดทั้งคืน

ทันทีที่รถจอดนิ่ง พาพราวรีบเปิดประตูแล้ววิ่งเข้าบ้านไปชนิดที่ว่าถ้ามีฝุ่นคงตลบอบอวลไปแล้ว

ฝ่ายชายหนุ่มกลับยิ้มช้าเมื่อเห็นอาการตื่นกลัวของเธอ

เช้าวันใหม่ หยาดน้ำจากฝนชุ่มฉ่ำยังอยู่ตามพื้นเป็นแอ่งเล็กแอ่งน้อย ไอละของเย็นขึ้นแผ่กระจายปกคลุมให้แดดอุ่นยามเช้าหอมสดชื่นกว่าทุกวัน กลิ่นไอลินลอยอ้อยอิ่งทิ้งตัวในอากาศจางๆ ดอกไม้ใบไม้ชูช่อสะพรั่งราวกับได้รับพลังจากม่านฝนจนเขียวชอุ่มเย็นตา

“ริน ไปตามคุณพราวที่ แปดโมงแล้วทำไมป้านี้ยังไม่ลงมาอีกไม่รู้ป่วยรีเปล่า เมื่อคืนเห็นว่าติดฝน” ครองขวัญตั้งรินรดตาเมื่อเห็นว่ามีคนเดินผ่านไป เพราะโดยปกติแล้วพาพราวมักตื่นเช้าเสมอ

เด็กสาวรับคำด้วยกิริยานอบน้อม แล้วจึงเดินขึ้นบันไดไปตามคุณหนูของบ้านยังห้องนอนชั้นบนสุด เธอเคาะประตูเรียกอยู่สองครั้งเมื่อไม่มีการตอบรับจึงถือวิสาสะเปิดเข้าไปทันที โชคดีที่ไม่ได้ล็อก

เธอไม่ค่อยมีโอกาสได้เข้ามาในห้องนี้บ่อยนัก เนื่องจากพาพราวไม่ชอบให้ใครเข้ามายุ่งยามในพื้นที่ส่วนตัว รินรดตาเดินสำรวจไปที่หัวห้องนอนกว้าง ประเมินจากสายตาน่าจะใหญ่กว่าห้องนอนของเธอเกือบหกเท่า โทนสีพาสเทลและเฟอร์นิเจอร์สีอ่อนถูกตกแต่งเข้ากันเป็นอย่างดี ตู้เสื้อผ้าที่มีชุดราคาแพงแขวนเรียงรายไล่เฉดสีไปจนสุดราว โต๊ะเครื่องแป้งเต็มไปด้วยเครื่องสำอางแบรนด์หรูวางเรียงแน่นพื้นที่ ล้อตาหญิงสาวที่ไม่เคยมีให้เดินเข้าไปดูใกล้ๆ ราวกับโดนมนตร์สะกด เธอมองสิ่งเหล่านั้นอย่างตื่นตาตื่นใจ

รินรดตาแอบหยิบน้ำหอมขวดใสดีไซน์แปลกตาขึ้นมาฉีดยาๆ หยิบลิปสติกหลายเฉดสีขึ้นมาลองเล่นอย่างไม่สนใจขออนุญาตเจ้าของ

สักคำ ทำตัวราวกับกำลังอยู่ในซอปเครื่องสำอาง หยิบถุงน่องนี้ทดสอบ
เล่นอย่างเพลิดเพลิน เปิดลิ้นชักตรวจตราเครื่องประดับสวยงามที่เธอ
ไม่เคยมีโอกาสได้สวมใส่ สำนววจนพอใจก่อนจะต้องชะงักนิ่งไป...เมื่อ
ผลอสบตาตนเองในกระจก มองเห็นแววเหนียวล้าในตากู้มกกล้า แล้ว
จึงเลื่อนสายตาไปมองภาพสะท้อนเบื้องหลัง ภาพของหญิงสาวที่กำลัง
นอนหลับสบายบนเตียงกว้างหนานุ่ม

ข้าวของเครื่องใช้มากมายล้วนเพียบพร้อมราวกับเจ้าหญิงที่มี
ทุกอย่าง

...ทุกอย่างที่เธออยากมี

สาวใช้เดินเข้ามาหยุดอยู่ใกล้เตียงนอน ยืนกอดอกมองคนที่ยัง
หลับใหล แม้แสงอาทิตย์จะสาดส่องผ่านม่านสีฟ้าอ่อนเข้ามารำไรแล้ว
ก็ตามที แต่คุณหนูนี้ก็ยังไมตื่นจากหลับฝัน

สบายจึงเลยนะ ไม่ต้องตื่นขึ้นมาทำงาน ไม่ต้องคอยรับใช้ใคร
ไม่ต้องทำอะไรก็มีทุกอย่างพร้อม

การรบกวนนั้นทำเอาคนที่นอนหลับอยู่เริ่มจ้วงเจียตื่น รู้สึกเหมือน
มีใครมายืนจ้องกันอยู่ในระยะใกล้ คุณหนูสาวพยายามฝืนลืมตาขึ้น
มองให้ชัด “ริน...”

“คุณผู้หญิงให้มาตามลงไปทานข้าวค่ะ” รินรดาเอ่ยบอกเสียง
เรียบ

“บอก...คุณแม่ที่ว่าฉันไม่สบาย” พาวราวพูดด้วยเสียงแหบโหย
เปลือกตากำลังจะปิดลงอีกรอบ

“ค่ะ” เธอรับคำ แล้วจึงลงมาเรียนครองขวัญว่าอีกสักพัก
พาวราวจะตามลงมา

“จั้นฉันฝากรินคอยจัดการอาหารให้คุณพราวทีนะ ฉันจะพา
คุณวิปไปซื้อของเตรียมเข้าค่าย อ้อ...แล้วก็อย่าลืมเอากระเป๋าเป้สีดำ
ใบใหญ่ของคุณวิปมาทำความสะอาดด้วยล่ะ”

ส่วนคนที่รินรดาบอกว่าไม่เป็นไรนั่นนอนชมเหงื่อท่วมตัว ทั้งที่เครื่องปรับอากาศยังคงทำงานเป็นปกติ เธอพยายามลืมตา แต่ฝืนลืมไม่ขึ้น ลำคอแห้งผากเหน็ดเหนียว ปวดหัวตุบๆ รวากับโดนบีบรัดไว้เมื่อยล้าและครั้นเนื้อครั้นตัวราวกับไม้สบาย ได้ยินเสียงแหว่ดังอยู่ไม่ไกลไม่ไกล ผันหลายตลบกลับไปกลับมา หลับๆ ตื่นๆ จนสับสนแยกไม่ออกระหว่างความจริงกับความฝัน

แม้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ ทว่ากวินภัทรยังออกไปบริษัท
แต่เช้า เพื่อเข้าไปเอาเอกสารหลายชุดที่เขาสั่งเลขฯ เตรียมไว้ ตั้งใจว่าจะนำกลับมาศึกษารายละเอียดที่บ้านในช่วงวันว่าง ขากลับเขาแวะทำธุระและนัดเจอเพื่อนเก่าสมัยเรียน กว่าจะกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาค่อนข้างไปแล้ว

ขณะกำลังเดินเข้าห้องนอนของตน ตาซุกซนเหลือบไปมองบานประตูห้องของหญิงสาวในชั้นเดียวกันอย่างสนใจ เขาสงสัยว่าทำไมเธอต้องไขกุญแจเข้าห้องนอน จำเป็นต้องล็อกประตูตลอดเวลาไปทำไม มีความลับอะไรซ่อนอยู่ในห้องนั้น เร็วกว่าใจคิด เขาก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าห้องของผู้ต้องสงสัยเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มค่อยๆ คว่ำก้านโยกเปิดอย่างเบามือ

ไม่ได้ล็อก!...

กวินภัทรมองข้ามมองขวา ก่อนจะแ้มบานประตูออกให้พอแทรกตัวเข้าไปได้ แล้วवलุบเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ภายในห้องเงียบเชียบ เขาจึงมั่นใจว่าเจ้าของคงไม่อยู่เป็นแน่ อาจจะถูกอกอยู่กับกัลยาที่เรือนรินน้ำก็เป็นได้ ชายหนุ่มสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ เข้าลึก กลิ่นที่ทำให้นึกถึงเธอ ภายในห้องมีอะไรบางอย่างอบอวลลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ เขาไม่รู้ว่าอะไร ทว่าเขาชอบบรรยากาศและความคุ้นเคยนี้เหลือเกิน ดวงตาเข้มขลับกวาดมองไปโดยรอบอย่าง

รวดเร็ว เขาจำไม่ได้แล้วว่าเคยเข้ามาในห้องนี้ครั้งสุดท้ายตอนไหน จากความทรงจำเลื่อนรางแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยสักนิด โทนสี ตำแหน่งการจัดวาง ทุกอย่างยังคงเดิม เพิ่มเติมก็แค่ข้าวของกระจุกกระจิกที่มีมากขึ้นเท่านั้น ชายหนุ่มมองสำรวจสิ่งต่างๆ อย่างสนใจ

และทันใดนั้นเองก็มีเสียงขยับเคลื่อนไหวดังมาจากทางเตียงนอน ก่อนชายผู้บุกรุกจะต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นว่าต้นกำเนิดเสียงมาจากใคร

“เฮ้ย!” นี่ถ้าเป็นตอนกลางคืนเขาคงหัวใจวายตายไปแล้ว พาวพราวนอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียงยับเยิน ผมเผ้าพันยุ่งปรกหน้ามิดชิด ผ้าห่มเลื่อนลงมากองอยู่ที่บันเอว นี่มันฉากในหนังสยองขวัญชัดๆ กวินภัทรสาวเท้าเข้าไปใกล้ ชันเขายันกายกดลงบนฟูกจนยวบยาบ

เมื่อพิจารณาใกล้ๆ จึงเห็นว่าเสื้อนอนของเธอชุ่มไปด้วยเหงื่อขึ้นเต็มแผ่นหลัง จึงลองเขย่าไหล่মনเบาๆ เพื่อปลุกให้เธอตื่น ทว่าไร้แววตอบสนอง ดูจากอาการ คาดว่าคงป่วยเอาเรื่องอยู่ กวินภัทรจึงพลิกกายเธอให้นอนหงาย ลองจับหน้าผากและชอกคอวัดอุณหภูมิ ตัวเธอร้อนรุ่มๆ คล้ายมีไข้ ใบหน้าซีดเซียวเต็มไปด้วยเหงื่อพราย ผมเผ้ายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง นี่เธอนอนซมมาเกือบทั้งวันเลยหรือไง

“เป็นไงบ้าง ไหวไหม” เขาระชิบถามเสียงอ่อน จัดท่าทางให้เธอนอนในท่วงท่าสบายตัว โชคดีที่วันนี้หญิงสาวใส่ชุดนอนมิดชิด คงเพราะเมื่อคืนฝนตก อากาศจึงหนาวเย็นกว่าปกติ นี่ถ้าเธออยู่ในชุดเช่นคืนนั้น เขามั่นใจว่าตัวเองคงไม่ทนแน่ๆ

คนป่วยกระสับกระส่ายเล็กน้อยเมื่อโดนรบกวน กวินภัทรตัดสินใจจะไปหยิบผ้าขนหนูชุบน้ำเพื่อมาเช็ดตัวให้ อันที่จริงเขาควรตามใครสักคนมาทำหน้าที่นี้แทน อาจเป็นสาวใช้ หรือไม่ก็ใครองขวัญ แต่เวลานี้เขาอยากดูแลเธอด้วยตัวเอง แม้รู้ว่าเป็นการไม่เหมาะสม ทว่าใจกลับตั้งด้านเรียกร้อง มือหนาปิดผ้าขนหนูให้พอหมาด แล้วจึงไล่จับ

ไปตามกรอบหน้าของหญิงสาวด้วยความนุ่มนวล เธอเปิดออกคล้าย
รำคาญที่มีอะไรมายุ่มย่ามรบกวน ครางประท้วงไม่เป็นภาษา

ชายหนุ่มซึ่งใจอยู่นานว่าจะจับเธอแก้ผ้าแล้วไล่เซ็ดทีละส่วน...
ทีละส่วนไปเลยดีไหม ทว่าสมองส่วนดีของเขากลับร้องเตือนยับยั้ง
ความคิดบ้าๆ นั้น ก่อนอื่นเขาควรไปล๊อคประตูเสียก่อน ไม่ได้คิดจะ
ทำอะไรดีมีร้ายหรอกนะ แค่นั่งไว้เผื่อมีใครเปิดเข้ามาเห็น แล้วจะ
เข้าใจผิดเอาได้ ถือว่าเขารอบคอบแล้วกัน

เขาวริฐฤทธิ์ใจ ไม่มีอะไรแอบแฝงทั้งนั้น...สาบาน

และนับว่าเขายังพอมีความเป็นสุภาพบุรุษหลงเหลืออยู่บ้าง
ถึงจะเหลือน้อยแล้วก็ตามที่ หากเป็นคนอื่นอาจเลือกใช้ผ้าห่มคลุมกาย
เธอไว้ แต่เขาไม่ แบบนั้นเขาคงห้ามใจตัวเองไม่ไหว ต้องแอบดูเธอเป็น
แน่ กวินภัทรจึงตัดสินใจใช้ผ้าปิดตาตัวเองไว้ ก่อนจะจับหญิงสาว
เปลื้องผ้า แม้ตาจะมองไม่เห็น แต่มือก็ยังสัมผัสได้ เอวอะ! เขา
พยายามเลี่ยงสัมผัสจุดเสี่ยงแล้ว ทว่าก็ต้องมีแผลอตะโดนบ้างละน่า
ก็นุ่มนึมน่าจับไปทั้งเนื้อทั้งตัวขนาดนี้

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง กว่าชายหนุ่มจะสามารถจัดการเซ็ดเนื้อ
เซ็ดตัวและใส่เสื้อผ้าให้เธอเรียบร้อย ใครว่าง่าย...ไม่ง่ายเลยสักนิด
เหนื่อยเอาการอยู่เหมือนกัน ไม่ได้เหนื่อยที่ต้องออกแรงหรอกนะ
แต่เหนื่อยที่ต้องข่มใจตัวเองต่างหากเล่า ยิ่งนึกถึงความใกล้ชิดลึกซึ้ง
เมื่อคืนก็ยิ่งพรั่งพลา้น ยัยแม่มดนี้ร้ายกาจชะมัด!

จากนั้นกวินภัทรลงไปส่งแม่บ้านให้เตรียมสำหรับอาหารและยา
ให้หญิงสาว ส่วนเขาปลีกตัวไปทำงาน เคลียร์เอกสารที่ลุดสำหัติน
แต่เข้าไปหอบหิ้วมาจากบริษัทให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน

**กวีลดานั่งดูสมุดวาดภาพของคนทีนอนชมอยู่บนเตียงด้วย
ความเปลิดเปลิน เธอกลับมาในช่วงเย็น และทราบเรื่องจากอาวีว่า**

พี่สาวไม่สบาย จึงเข้ามานั่งเฝ้าระหว่างรอแม่ทำอาหารให้คนป่วยใน
ครัว ปกติแล้วเธอแทบไม่ค่อยได้เข้ามาในห้องส่วนตัวของพี่นิก พอมี
โอกาสจึงแอบเดินสำรวจเล่น เห็นสมุดวาดภาพวางอยู่บนโต๊ะเขียน
หนังสือจึงหยิบติดมือมานั่งดู เธอพอรู้ว่าพี่สาววาดรูปเก่ง แต่ไม่เคย
เห็นผลงานจริงๆ จังๆ สักเท่าไร

พอได้ชมก็เล่นเอาเพลินไปกับลายเส้นที่พี่บรรจงวาด ทำไมเธอ
ไม่เห็นมีความสามารถอะไรแบบนี้บ้างเลย

เมื่อได้ยินเสียงคนป่วยขยับตัว กวีลดาจึงหันไปมอง เห็นว่า
พี่สาวลืมตาตื่นและมองกันอยู่แล้ว “ตื่นแล้วหรือคะ เป็นยังไงบ้าง
ดีขึ้นไหมคะ พี่พราวหลับไปตั้งเกือบวันเนอะ” เธอรีบเอ่ยถามด้วยความ
เป็นห่วงเป็นใย เข้าไปช่วยประคองคนป่วยให้ลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง
ได้สะดวก

พาทราวเพียงพยักหน้าเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร ก่อนจะเหลือบ
ไปเห็นสมุดเล่มหวงในมือน้อง “เอามาจากไหน”

“วิปเห็นมันวางอยู่ตรงโต๊ะเขียนหนังสือ เลยหยิบมาดู พี่พราว
วาดเองหมดเลยหรือคะ ทำไมมีแต่รูปหม่นๆ ทั้งนั้นเลย”

“เอาคืนพี่มา”

“ขอวิปดูหน่อยนะ...สวดยจะตาย” เด็กสาวพูดด้วยแวตาสีขม

“เอามาเถอะ!” คนป่วยเอ่ยเสียงเข้มขึ้น พร้อมเอื้อมมือออกไป
หมายจะดึงสมุดวาดภาพของตนกลับคืนมา

“ขอวิปดูหน่อยนะ” เธอเบี่ยงตัวหลบเล็กน้อยและยังคงรั้งเปิด
ดูต่อไปเรื่อยๆ

“บอกให้เอาคืนมาไง! อย่ามายุ่ง!” พาทราววาดใส่ร่องเสียง
แข็ง ยื่นมือไปกระชากสิ่งนั้นจากอีกคนอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเอามา
กอดไว้แนบกรรากับเด็กหวงของ “ออกไป!” เหมือนคนพี่จะยังไม่ได้
สติดีว่ากำลังทำอะไร

เธอสับสนและอยากอยู่คนเดียว คงเป็นเพราะร่างกายอ่อนแอ จิตใจก็เลยเปราะบางกว่าปกติ ยิ่งเมื่อครูฝันร้าย ผสมปนเปกันไปหมด จนรุ่นวายใจ จึงอ่อนไหวจนลืมนควบคุมอารมณ์ ทั้งที่ปกติไม่เคยหลุด แสดงกิริยาแบบนี้ออกไป ยิ่งกับกวีลดาด้วยแล้วยิ่งไม่เคย

เด็กหญิงจึงงั้นไปในทันที เธอยอมเดินออกไปแต่โดยดี แต่ยังมีวายหันกลับมามองพี่สาวอย่างหวาดหวั่น เธอไม่เคยเห็นพาดราว เป็นแบบนี้ แหวดตา สีหน้า และน้ำเสียงดูผิดแผกแตกต่างไปจากเดิม โดยปกติพี่สาวของเธอมักเก็บอารมณ์เก่ง ไม่ค่อยแสดงออก พุดน้อย ถ่อมยังพร้อมโอนอ่อนผ่อนตามทุกคน ขออะไรก็ได้หมด ไม่เคยมีปัญหา หรือต่อรองเรื่องใดเลยด้วยซ้ำ หรือจะเรียกว่าเป็นมนุษย์ ‘อะไรก็ได้’ ก็คงไม่เกินจริงนัก

ถึงแม้บางครั้งจะดูเย็นชานิดๆ ก็เถอะ แต่ไม่เคยโมโหหรือ แสดงออกว่าไม่พอใจในทำนองนี้มาก่อนเลย นี่เป็นครั้งแรก ถึงเธอจะ ตกใจมาก แต่ก็แอบดีใจนิดๆ ที่พี่มีอารมณ์กับเขาเหมือนกัน

บางครั้งเธอเคยแอบอิจฉาเพื่อนที่โรงเรียนซึ่งมักเล่าเรื่องความ สัมพันธ์สนุกๆ แบบพี่สาวน้องสาวให้ฟังอยู่บ่อยครั้ง เธอเองก็อยากมี ความรู้สึกแบบนั้นบ้างเหมือนกัน อยากสนิท อยากมีพี่สาวที่คอยให้ คำปรึกษาได้ทุกเรื่อง พาไปช้อปปิ้ง เที่ยวเล่นสนุกด้วยกันตามประสา ผู้หญิง แม้หลายครั้งจะลองพยายามเข้าหาพาดราวแล้ว แต่เธอกลับ รู้สึกเหมือนพี่มีกำแพงบางอย่างกั้นกลางไว้ ไม่ให้เธอก้าวล้ำเข้าไป กำแพงที่เธอเองก็อยากรู้ว่ามันคืออะไร...

...หรือไม่...บางครั้งเธออาจจะคิดมากไปเองก็ได้

คล้ายหลังกวีลดาออกไปไม่นาน คนที่เฝ้ามองเหตุการณ์ มาตั้งแต่ต้นถึงกับเลือดขึ้นหน้า ทำไมคนที่เห็นธาตุแท้ของเธอต้องเป็น เขาทุกทีไป นี่อาจไม่ใช่ครั้งแรกที่ต้องทนมองน้องสาวแท้ๆ โดนเธอ

ทำให้เสียความรู้สึก ทั้งๆ ที่อุตสาหะมองเธอในแง่ดีขึ้นมาแล้วแท้ๆ แต่ก็เป็นเธอเองที่จุดรั้งเขาลงไปในหลุมของความเกลียดชังทุกที

“ถ้าเธอยังไม่ลืมน้ำว่าตัวเองเป็นใคร เคยทำอะไรไว้ ก็หัดสำนึกให้มากกว่า ว่าไม่มีสิทธิ์มาทำแบบนี้กับน้องสาวฉัน”

หญิงสาวที่กำลังนั่งเหม่อลอยอยู่บนเตียงหันขวับมามองชายหนุ่มทันที เป็นครั้งแรกที่เธอจ้องเขาโดยไม่หลบสายตา ไม่พยายามจะปกปิดอะไรทั้งนั้น นัยน์ตาแดงก่ำวาววุ้น ซึ่งไม่รู้ว่าเป็นเพราะพิษไข้หรือเพราะร่องรอยของความอ่อนแอกันแน่

ในขณะที่เธอพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อหนีจากสิ่งที่เขาียดเยียดให้เป็น แต่เขาก็กลับคอยตอกย้ำให้เธอเห็นว่าเธอไม่มีทางหนีเงาของตัวเองพ้น เธอไม่ได้อยากเป็นแบบนี้

“ออกไปนะ!” เสียงหวานสั้นไหวขณะเอ่ยปากไล่เขา หญิงสาวทิ้งตัวลงนอนอย่างหมดแรง ก่อนจะดึงผ้าห่มขึ้นคลุมโปงเอาไว้ คุดคู้ซุกซ่อนอยู่ใต้เงาของผ้าผืนหนานุ่ม หวังให้มันช่วยโอบล้อมรับเอาความอ่อนแอของเธอไว้ เธอไม่ได้อยากร้องไห้ถ้าเพียงแต่มันกลั้นไว้ได้ ยิ่งพยายามเก็บกดก็ยิ่งจุกแน่นในความรู้สึก สิ่งที่เคยคิดว่าลืมนั่นไปได้แล้วกลับตีวนเข้ามาเป็นฉากๆ สะท้อนกลับไปกลับมาในความคิดไม่หยุดหย่อน มีแรงบีบลึกเจ็บจี๊ดอยู่ในอกข้างซ้าย เจ็บจนต้องยกมือขึ้นกดบริเวณนั้นไว้แน่น ขมับตึงปวดร้าวราวกับจะระเบิดออกเป็นเสียงๆ

กวินภัทรใจกระตุกพบตอนเห็นสีหน้าและแววตาของหญิงสาวเมื่อครู่เขาพูดเพราะอารมณ์โกรธ และอาจรวมถึงทิวสิเก่าๆ ที่เคยยึดมั่นถือมั่น แต่ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็นเธอในมุมอ่อนแอเช่นนี้ ใจเขาอ่อนโยนไปในทันทีเมื่อรู้ว่าเธอกำลังร้องไห้ แต่ไม่มีเสียงสะอื้นหลุดออกมาให้ได้ยิน ไม่มีแม้การสั่นไหวอย่างที่ควรจะเป็น

นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้เห็นเธอร้องไห้

“อ้าววิน อยู่นี่เหรอลูก แม่ทำซุ๊ปข้าวโพดมาให้น้อง” ครองขวัญ

ถือถาดอาหารกลิ่นหอมฉุยเดินเข้ามา หยดยิ่งบรรยาศมากก่อนหน้า
ให้คลาคลายลงชั่วขณะ

“แม่ไม่เห็นต้องลำบากยกขึ้นมาเองเลย ให้เด็กยกมาก็ได้”
ชายหนุ่มรีบรับถาดอาหารจากมือแม่ ด้วยรู้ดีว่าการประคองถือขึ้น
มายังชั้นสามของบ้านไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับคนวัยนี้

ครองขวัญเพียงยิ้มให้ลูกชาย ก่อนจะปรีเข้าไปดูคนป่วยที่นอน
คลุมโปงอยู่บนเตียง “พราว...ลูก”

เพียงสัมผัสแผ่วเบาจากมือของแม่ แม้จะผ่านเนื้อผ้าผืนหนา แต่
เธอก็รู้สึกได้ถึงไออุ่นชัดเจน เสียงเรียกอย่างอ่อนโยนพาเอาความอบอุ่น
พัดเข้ามาปลอบประโลมใจอ่อนแอของเธอให้ชุ่มชื้นขึ้น

นี่อาจเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้เธอยังอยากอยู่ที่นี้ต่อไป

“แม่...” พาพราวแอบเช็ดน้ำตาแล้วเปิดฝาดูออกมามองหน้ากัน
เรียกครองขวัญด้วยเสียงแผ่วค่อย มองคนเป็นแม่ด้วยแววตาโหยหา

“ตายจริง! ยังไม่สร้างไข่หอรอลูก ทำไมหน้าแดงแบบนี้ล่ะสิ”
เธอลูบศีรษะลูกสาวด้วยความเป็นห่วง บัดผมที่หล่นปรกหน้าให้เข้าที่
เข้าทาง ก็มลงใกล้ๆ แล้วกระซิบถามเสียงอ่อนโยน “ปวดมากหอรอลูก
ไปหาหมอกันไหมคะ”

พาพราวส่ายหน้าเบาๆ ก่อนน้ำตาหยดหนึ่งจะไหลรินเป็นทาง
จากหางตาสวดย หญิงสาวเม้มปากแน่นขณะมองแม่

“ไม่เอา ไม่ร้องนะเด็กดี” เธอยื่นมือมาเกลี้ยคราบน้ำตาให้
ลูกสาวอย่างทะนุถนอม

“...” พาพราวมองนางฟ้าใจดีของเธอไม่วางตา รู้สึกเหมือน
ตัวเองได้กลับไปเป็นเด็กน้อยของแม่อีกครั้ง นานมาแล้วแม่ใจดีและ
อยู่ข้างกันเสมอ แม่ปลอบเธอให้ลืมความเจ็บปวดได้ทุกครั้ง

“แม่ทำของโปรดหนูมาให้ ลูกขึ้นมาทานก่อนนะ ไหวไหม เดี่ยว
แม่ป้อน”

“แม่ไปพักเถอะ เตี่ยววินดูน้องต่อเอง” กวินภัทรชัดขึ้นในจังหวัดนั้นหลังจากลอบมองเหตุการณ์อยู่นานสองนาน อะไรบางอย่างชัดเจนขึ้นในความรู้สึกเขา ชายหนุ่มดึงเอาถาดอาหารจากมือแม่ไปวางไว้ที่เดิมอย่างระมัดระวังพร้อมกับรูลหลังให้นางกลับลงไปโดยไม่ต้องเป็นห่วง แล้วปิดประตูล็อก!

“ลุกขึ้นมา” เขาสั่งเสียงเข้มพร้อมส่งถาดอาหารไปวางบนตักเมื่อเห็นว่าเธอนั่งได้ที่แล้ว “กิน!” เขาสั่ง ชายหนุ่มยื่นกอดอกมองคนที่มือสั่นระริกเพราะผื่นเกร็ง จับช้อนตักอาหารเข้าปากอย่างไม่มั่นคง มองดูเธอที่พยายามเข้มแข็งอย่างถึงที่สุด แต่เขารู้ว่าเธอกำลังอ่อนแอ

พาราวพยายามฝืนตักซूपขึ้นกินอย่างยากลำบาก มือเธอไ้เรียวแรงกำลัง ขณะใจก็อ่อนแอจนแทบจะร้องไห้ฟูมฟ่อ เธอเกลียดการถูกบังคับ แต่ก็ยอมโดนบังคับมาสิบกว่าปี ยอมให้ตัวเองโดนใครๆ บงการอย่างไม่คิดจะต้าน ยอมทำตามความต้องการของทุกคนเพื่อแลกกับการได้เป็นคนสำคัญ แต่เธอเหนื่อยแล้ว เธอไม่ไหวแล้ว มือบางสั่นระริกปล่อยช้อนทิ้งลงในชามเบาๆ หลับตาปล่อยให้หยาดน้ำที่ตกลงมาต่อหน้าเขาอย่างสิ้นท่า

ชายหนุ่มยื่นมองด้วยใจหนักอึ้ง เขามองเห็นความแตกร้างบางอย่างซาบซึ้งอยู่ในตัวเธอ ภาพเด็กหญิงที่มีแววตาตัดพ้อยามมองมาที่เขาซอันทับขึ้นมาในความรู้สึก กวินภัทรลูบหน้าแรงๆ ก่อนจะเสยผมขึ้นลวกๆ เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรดี

“ไม่ต้องร้อง” เขาว่าขณะนั่งลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา ตักซूपขึ้นมาครอบป้อนเธอ

“...” หญิงสาวได้ยินเสียงเตียงยวบยิบ เธอรู้ว่าเขานั่งอยู่ใกล้ๆ กัน และกำลังทำสิ่งใด นั่นยิ่งส่งผลให้เธอเหม่อปากแน่น หลับตาก็หน้าร้องไห้หนักกว่าเดิม คราวนี้เริ่มมีเสียงสะอื้นหลุดออกมาให้ได้ยิน

“ร้องให้ทำไม” ชายหนุ่มถามด้วยเสียงเรียบ

“...” เธอสูดลมหายใจเข้าลึก พยายามคลายสะอื้น ก่อนเงยหน้า
ลืมตาขึ้นมองกัน มองเขาด้วยสายตาเฉือดแววไม่มั่นคง

“อ้าปาก” เขาจ่อซ่อนรอยบ่นเธออยู่อย่างนั้น

หญิงสาวไม่เอ่ยคำใด เธอยอมทำตามแต่โดยดี เขาคงไม่รู้ตัวเธอ
แพ้ความอ่อนโยน แพ้การกระทำใดๆ ก็ตามที่แสดงถึงความใส่ใจ
ม่านตาใสเฉียดแววหวาดหวั่นขณะมองเขาอย่างคั่นคว่ำ สบสนนระคน
ตัดพ้อในคราเดียวกัน

“มองอะไร!” กวินภัทรถามเสียงเข้ม ก้อนกระดากที่หญิงสาว
มองเขาด้วยสายตาเช่นนั้น รู้สึกคล้ายตนกำลังโดนไล่ต้อนแปลกๆ

“เปล่าค่ะ” คนป่วยตอบเสียงค่อยเมื่อจู่ๆ เขาก็ดูกันเสียงดัง
จนเธองง จับต้นชนปลายไม่ถูกเพราะอารมณ์ขึ้นลงเดาใจยากของเขา

“รีบๆ กิน ฉันมีงานต้องทำ”

“เดี๋ยวพราวทานเองก็ได้ค่ะ” เสียงหวานจืดเจือ้นขณะเอ่ยบอก
เขา เธอพยายามจะแย่งช้อนจากมือชายหนุ่มไปตักกินเอง

“อย่าอวดเก่ง” ชายหนุ่มเบี่ยงมือหนีพลางจ้องเธอเขม็ง ดูเธอ
ผ่านทางสายตา

กวินภัทรป้อนอาหารคนตรงหน้าจนหมดชาม ดูแลจนกระทั่งเธอ
กินยาเรียบร้อย ประคองคนป่วยให้นอนลงแล้วห่มผ้าให้

หญิงสาวนอนจ้องเขาไม่วางตา สบสนนว่าตนเองควรรู้สึกอย่างไร
เมื่อครู่เขากลับมาให้เจ็บซ้ำจนเธอกรุ่นโกรธ พอมาตอนนี้ก็ทำดี
จนน่าหวั่นใจ พาพราวมองตามหลังเขาขณะชายหนุ่มเดินออกไปพร้อม
ถาดอาหาร คิดววนอยู่อย่างนั้น ก่อนจะผล็อยหลับลงอีกคราเพราะ
ฤทธิ์ยา

4

ครั้งหนึ่งเคยได้เป็นที่รัก

พาพราวเป็นเด็กกำพร้าที่ครอบครัวบุญริมนารถรับอุปการะ ตั้งแต่เธอยังอายุไม่ครบสามขวบดี หลังจากมีกวินภัทรซึ่งเป็นลูกชายเพียงคนเดียว ครอบครัวปรารถนาอยากจะได้ลูกสาวเพิ่มอีกคน แต่ด้วยสุขภาพร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง ทำให้เธอและภมณฑิตต้องผัดหวังกับการรอคอยร่วมสามปี ทั้งคู่ลองทำทุกหนทาง ทั้งทางการแพทย์ ทั้งบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จนภมณฑิตเริ่มถอดใจเพราะสงสารภรรยาที่ร่างกายอ่อนแอลงทุกวัน กระทั่งวันหนึ่งซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของกวินภัทร ครอบครัวเขาได้จัดงานเลี้ยงอาหารกลางวันที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งหนึ่ง ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

กระทั่งบังเอิญมีแม่หนูน้อยคนหนึ่งวิ่งเตาะเตาะมาแอบอยู่ด้านหลังครอบครัว และจับชายกระโปรงของเธอเอาไว้ พอก้มลงมอง สบกับดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มที่มีน้ำเอ่อคลออยู่เต็มหน่วยตา รวากับมีแรงดึงดูดบางอย่างสะกดให้เธออุ้มเด็กน้อยคนนั้นขึ้นมากอดปลอบโยน

“แม่...” เสียงร้องอู้อี้ของคนในอ้อมแขนเรียกความสนใจจากเธอ ก่อเกิดความรู้สึกผูกพันบางอย่างขึ้นในใจ จะเรียกว่าถูกชะตาก็อวได้ คล้ายมีกระแสบางอย่างกระทบจิตใจเข้าอย่างจัง อาจเป็นเพราะเธอ

อยากได้ลูกสาวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แถมเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้ก็หน้าตาน่ารักน่าชังเสียเหลือเกิน

แวตอาอดออันที่จ้องมองกันติดอยู่ในแววตาของเธอไปหลายวัน ยิ่งได้มาทราบในภายหลังว่าเด็กหญิงมักเรียกทุกคนที่เข้าใกล้ว่า ‘แม่’ นั้นยิ่งทำให้เธอนึกสงสารเห็นใจ

หลังจากผ่านวันนั้นมาได้ราวสองสัปดาห์ เธอรอเวลาจนกระทั่งแน่ใจในตัวเอง ครองขวัญจึงปรึกษากับสามีเพื่อจะขอรับเด็กหญิงมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม ไหนๆ ทั้งคู่ก็ไม่มีหวังจะได้ลูกสาวเองแล้ว และแม่ ‘บุลลา’ ผู้เป็นที่สาวสามีจะค้ำหน้าหัวชนฝา ไม่เห็นด้วยอย่างที่สุด เมื่อทั้งคู่จะรับเด็กที่ไหนไม่รู้เข้ามาอยู่ในครอบครัว เธอมองว่ารังแต่จะสร้างปัญหาขึ้นในอนาคต

เด็กที่ไม่ได้มีความผูกพันกับเราทางสายเลือด ยิ่งไงก็ไม่มีทางเชื่อมกันได้สนิท การเลี้ยงเด็กคนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งเด็กที่ไม่ใช่ลูกของตัวเองด้วยแล้ว แค่ความอยากอย่างเดียวไม่พอ ต้องทุ่มเทความรู้สึกลึกซึ้งกว่านั้น มีความปรารถนาแรงกล้าที่จะมอบความรักและการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ต้องเผื่อใจในวันที่เขาอาจทำผิดพลาด และที่สำคัญต้องพร้อมจะเสียสละให้กันโดยมองข้ามเรื่องความผูกพันทางสายเลือดไปได้ เธอพยายามชี้แจงให้ทั้งคู่เห็นถึงแง่มุมที่อ่อนไหวลึกซึ้งอย่าตัดสินใจจากอารมณ์ผิวเผินฉาบฉวย อย่ามองเรื่องนี้ตั้งเงินเกินไป

แล้วใครจะรับประกันว่าเด็กคนนี้จะเป็เด็กดี เชื้อพังและอยู่ในโอวาทตลอดเวลา ตัวอย่างชานากกับงูเห่าก็มีให้เห็นร่ำไป แต่ถึงอย่างไรเธอก็ขัดคนทั้งคู่ไม่ได้ เมื่อน้องชายและน้องสะใภ้ยื่นกรานหนักแน่นที่จะรับเด็กหญิงมาดูแล ทั้งคู่เชื่อมั่นว่าจะให้ความรักและดูแลเด็กน้อยได้เป็นอย่างดี

เดิมทีเด็กหญิงที่ชื่อนภาพราว แต่ระหว่างการเดินเรื่องเอกสาร

มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่เขียนพยานุชณะตัวหน้าของชื่อเธอตกไป
หนึ่งตัว เหลือเพียง ‘ภาพราว’ ซึ่งครองขวัญเห็นว่าเพราะและแปลกดี
จึงดำเนินการเปลี่ยนชื่อเป็น ‘พาพราว’ ในที่สุด

ตั้งแต่วันแรกที่พาพราวก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว
บุริมานถ เธอเป็นลูกสาวคนเล็กที่ทุกคนในบ้านทุ่มล่อมอบความรัก
ความเอ็นดูให้ กวินภัทรทั้งรักทั้งหลงน้องสาวคนนี้มาก หากใครจะเข้า
ใกล้เด็กหญิงต้องผ่านด่านพี่ชายอย่างเขาไปเสียก่อน

“แม่ ตะกั้ น้องละเมอด้วย” เด็กชายนั่งจ้องน้องน้อยที่หลับปุ๋ย
ไม่วางตา เขามือลูบแก้มเนียนของน้องอย่างแผ่วเบา บ้างก็จิ้มปลาย
จมูกอย่างมันเขี้ยว จนทำให้คนตัวเล็กเริ่มรำคาญและส่งเสียงคราง
ประท้วงในลำคอ

“วิน! อย่าแกล้งน้องสิลูก” ครองขวัญหันมาเ็ดตลูกชายตัวดี
ผลอเป็นไม่ได้ ต้องคอยมารนเวียนอยู่ใกล้ๆ น้องสาว ไม่ยอมห่าง
ไปไหน นี่ถึงขนาดหอบการบ้านมานั่งทำใกล้ที่นอนน้อง ด้วยกิจกรรม
โปรดของเด็กชายคือการเฝ้าน้องนอนและคอยจับขวดนมให้ แม้เธอจะ
เ็ดตอยู่บ่อยครั้งว่าควรปล่อยให้น้องจับเอง เพราะเด็กหญิงช่วยเหลือ
ตัวเองได้ในระดับหนึ่งแล้ว แต่มีหรือจะยอม แถมยังชอบแกล้งหยอก
ให้เด็กน้อยอ้าปากรอดูดขวดนมแก้อีกต่างหาก ส่วนเขาก็นั่งหัวเราะ
คิกคักอย่างมีความสุข น้องเขา เขาแกล้งได้คนเดียว!

อาการ ‘คนหวงน้อง’ ทำให้ครองขวัญและกมนทัดเบาใจ ตอน
แรกทั้งคู่ต่างกังวลว่าลูกชายจะคิดมากเรื่องความสำคัญ ก่อนหน้านี้
กวินภัทรเป็นที่หนึ่งของบ้านเสมอ คุณหนูเพียงคนเดียวของบ้านจึงถูก
รุมเอาอกเอาใจจากทุกคนรอบข้าง ได้รับความรักไปอย่างเต็มแน่น
ไม่ต้องแบ่งปันกับใคร จนอดกังวลไม่ได้เมื่อมีพาพราวเข้ามา ลูกชาย
อาจน้อยใจที่ต้องมีคนมาแบ่งพื้นที่ความสำคัญไป แต่กลับกลายเป็น
ตรงกันข้าม เมื่อเจ้าตัวดีกลับโ้มน้องสาวเสียยิ่งกว่าอะไร เหยอกว่าเธอ

และสามีเสียอีก

ครองขวัญเลี้ยงพาพราวอย่างดีด้วยตัวเอง เธอไม่เห็น้อยเลย สักนิดเมื่อเทียบกับตอนกินภัทรเล็กๆ เด็กหญิงเลี้ยงง่าย อารมณ์ดี ไม่งอแง ตื่นและหลับเป็นเวลา แกรมยังน่ารักน่าชังยามเมื่อได้มอง เธอ ฝันอยากมีลูกสาวแบบนี้มานานแล้ว จึงมีความสุขมากเป็นพิเศษ แต่จะ เหนื่อยหน่อยก็ตรงที่ต้องคอยตอบคำถามของเจ้าลูกชายตัวดีนี่ละ เขา สนใจใคร่รู้ไปเสียทุกอย่าง

“แม่ครับ ทำไมมีน้องเล็กจัง” กวินภัทรชอบเอาฝ่ามือตัวเอง ทาบทับเพื่อวัดขนาดกับมือเล็กจ้อยของน้องน้อย

“แม่ เมื่อไหร่น้องจะโต”

“แม่ น้องกินนมแค่นี้จะอ้วนเหวอ”

“แม่ เมื่อไหร่น้องจะไปวิ่งเล่นกับวินได้”

“แม่ น้องจะกินช็อกโกแลต วินให้กินได้ไหม”

“ฮือ...แม่! น้องทำสมุดการบ้านวินขาด!” เด็กชายเดินร้องไห้ สะอึกสะอื้นมาฟ้องเธอ ในมือถือสมุดการบ้านยับเยินและฉีกขาดไป บางหน้า

...สารพัดวีรกรรม

ผ่านไปห้าปี ทุกอย่างยังคงเป็นไปในทิศทางที่ดี พาพราว เติบโตอย่างมีความสุขท่ามกลางความรักความเอาใจใส่จากทุกคน เด็กหญิงช่างพูดช่างคุย อวดอ้อนทุกคนรอบข้างจนทำให้หลงรักได้ง่าย แม้หลายครั้งจะตื้อและเอาแต่ใจไปบ้างตามประสาเด็กที่ไม่เคยถูก ขัดใจ เธอเป็นเหมือนจิกซอร์ที่เข้ามาเติมเต็มให้ครอบครัววัชรินาถ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากก่อนหน้านี้นี้คู่สามีภรรยาเอาแต่คาดหวังเรื่องลูกสาว อีกคน จนกลายเป็นความรู้สึกลูกขาดหายและต้องวิ่งไขว่คว้าหาตลอด เวลา แต่พอมีพาพราว ทั้งครองขวัญและกมนัทรู้สึกได้จริงๆ ว่า

เด็กหญิงเป็นลูกของพวกเขาอีกคน เป็นคนในครอบครัวที่สมควรได้รับการดูแลอย่างดี สุขภาพจิตและสุขภาพกายของครองขวัญจึงดีขึ้นตามลำดับได้ไม่ยาก

จนกระทั่งเธอพบว่าตัวเองกำลังตั้งครรภ์ และเหมือนโชคเข้าข้างเธออีกครั้งเมื่อได้ลูกสาวเพิ่มมาอีกคน ‘กวีลดา’ เป็นลูกหลงซึ่งเกิดตอนที่ครองขวัญอายุมากแล้ว จึงทำให้เด็กน้อยมีร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงนัก น้ำหนักตัวน้อยกว่าเด็กทารกแรกคลอดทั่วไป ต้องเข้าตู้อบเกือบตลอดสองสัปดาห์หลังคลอด ทำให้เธอและสามีต่างเครียดจัดและกังวลไปสารพัด คนเป็นพ่อต้องคอยเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างบ้านกับโรงพยาบาล เพื่อปรึกษาคุณหมออยู่ตลอดเวลาในช่วงแรก และทุ่มความสนใจเกือบทั้งหมดไปที่กวีลดา เนื่องจากเด็กหญิงต้องได้รับการดูแลใส่ใจเป็นพิเศษ

โชคดีที่กวีนิภัทรเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นพอดี เขารู้ประสาพ่อจะรับผิดชอบและจัดการดูแลตัวเองได้ดีในระดับหนึ่ง รวมไปถึงดูแลพาพราวแทนเธอและสามีได้ด้วย เด็กหญิงกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ หน้าที่หลักของกวีนิภัทรคือสอนการบ้านและพาเข้านอนด้วยกัน โดยมีเอ็งใจซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของพาพราวคอยกำกับดูแลทั้งคู่อีกทีหนึ่ง

“ข้อต่อไป เศษหนึ่งส่วนสี่หารเศษสองส่วนสาม ต้องทำยังไงนะพราว”

“...” เด็กหญิงนั่งจ้องหน้าพี่ชายตาแป๋ว

“ต้องเปลี่ยนหารเป็นคูณ แล้วกลับเศษเป็นส่วน ไหนทตข้อนี้ให้พี่ดูซิ”

“...” คนตัวเล็กยังคงนั่งนิ่ง จ้องโจทย์ในสมุดการบ้าน และไม่ยอมเขียนอะไรลงไปสักตัว

“เขียนสิพราว” เมื่อเห็นว่าน้องไม่ยอมทำ เขาก็เตือนด้วยเสียงเข้มขึ้น

“มันหมายความว่ายังไงหรือพี่วิน มีขนมเค้กแล้วตัดเป็นสี่ชิ้น แล้วเอาไปตัดอีกสามชิ้น แล้ว...”

“จะยังไงก็ช่าง รีบทำตามที่พี่บอก”

“ก็พรานึกไม่ออกนี่” เธอย้อนกลับพี่ชายเสียงแงงอน

“นึกไม่ออกก็ไม่ต้องนึก ทำตามทีบอก ออย่าเรื่องมาก! ก็แค่เขียนลงไป!”

สิ้นคำคนตัวเล็กจึงก้มหน้าก้มตาเขียนตามทีพี่ชายบอก เขียนยังไม่ทันจบข้อ กระดาษสมุดการบ้านก็เริ่มเปียกซึมเป็นดวงเล็กๆ จากหยดน้ำตาของเด็กหญิงตัวน้อย ก่อนจะตามมาด้วยเสียงร้องไห้โยเยเท่านั้นเองกิจกรรมสอนการบ้านเป็นอันจบเห่ กวินภัทรต้องนั่งกอดปลอบน้องสาวทีเอาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้นในอ้อมแขน

“พราวจะหาแม่ แม่ไปไหน”

“แม่ไปโรงพยาบาล แม่ไปอยู่กับน้อง โอๆ ไม่ร้องนะคนดี...ทีขอโทษ”

เพียงไม่นานแม่ตัวดีก็กลับไปทั้งน้ำตา ส่วนเขาต้องนั่งทำการบ้านให้เธอต่ออย่างเสียงไม่ได้ เด็กหนุ่มค่อยๆ เลียนแบบลายมือเธอให้เหมือนทีสุด เพราะกลัวว่าคุณครูจะจับสังเกตเอาได้ กว่าจะได้เข้านอนก็ปาไปเกือบเที่ยงคืน เขารู้ดีว่าพาวราวไม่ใช่เด็กหัวไม่ดี แต่เธอมักชอบสงสัยในจุดทีไม่ควรสงสัย ใส่ใจกับอะไรทีคนอื่นมักมองข้าม ถามหาเหตุผลร้อยแปดพันเก้าจนเขาซี้เกียจจะสรรหามาตอบ

จนกระทั่งครองขวัญและกมนทัตพากวีลดากลับมาดูแล
ต่อทีบ้าน ทุกอย่างในบ้านจึงถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างเคร่งครัด ทั้งเรื่อง
ความสะอาดและความปลอดภัย

มีอยู่วันหนึ่งพาวราวเพิ่งกลับจากโรงเรียน เธอวิ่งหน้าตั้งเพื่อเอา
สมุดวาดรูปมาโชว์แม่ว่าตนเองได้คะแนนเต็มสิบจากคุณครูในวิชา

ศิลปะ

“แม่ขา พรราวเก่งไหม” เด็กน้อยยกสมุดขึ้นเปิดหน้าดังกล่าว ซึ่งเป็นรูปครอบครัว และยังมีรอยคำชมจากคนเป็นแม่

“พรราวออกไปก่อนลูก อย่าเข้ามาใกล้ห้อง แม่จะให้ห้องกินนมเอ็ง มาเอาพรราวไปที่”

“ให้พรราวอยู่ด้วยไม่ได้หรอคะ”

“ไม่ได้ อย่าดื้อสิพรราว ไปอาบน้ำทำการบ้านให้เรียบร้อยก่อน”

“ไปคะน้องพรราว”

เด็กหญิงหน้าเจี๋ยนลงทันที ก่อนเอ็งใจจะเข้ามาจู๋มือเธอแล้ว พาออกไปจากห้อง พาพรราวหันมามองแม่อีกครั้งตาละห้อย เธอเห็นแม่ค่อยๆ ลูบหัวของน้องอย่างรักใคร่อ่อนโยน ก่อนจะหันมามองพี่เลี้ยงสาว และกอดกระชับสมุดวาดรูปในอ้อมแขนให้แน่นขึ้น

ครองขวัญต้องคอยดูแลกวีลดาอย่างใกล้ชิด ทำให้พาพรราวจำต้องใช้เวลาส่วนใหญ่กับพี่เลี้ยง ส่วนกวีนภทริกก็ไม่ค่อยอยู่บ้านตามประสาวัยรุ่นที่เริ่มติดเพื่อนติดเกม อีกทั้งกมนทัตต้องเดินทางไปติดต่อธุรกิจต่างประเทศอยู่บ่อยครั้ง หรือหากอยู่บ้าน เขามักจะขลุกอยู่แต่ในห้องของกวีลดาทั้งวัน จนบางที่เธอต้องแอบไปชะเง้อดูตรงประตูกระจกห้องน้องอยู่บ่อยครั้ง อยากรู้ว่าพ่อกับแม่ทำอะไรกัน เธอเองก็อยากเข้าไปเล่นกับน้องบ้าง เธอเหงา...เหมือนไม่มีใครสนใจเธอเลยสักคน เธอแค่อยากมีเพื่อนเล่นด้วย

...

พาพรราวเห็นรินรดานั่งระบายสีอยู่คนเดียวจึงเดินเข้ามาดูใกล้ๆ ใจจริงเธออยากขอเล่นด้วย แต่พอเห็นเธอเข้า เด็กหญิงก็รีบเก็บสมุดทันที ทำท่าจะฉะหนีไป

“ขอพรราวดูหน่อยสิ” พาพรราวดึงเอาสมุดระบายสีจากมือของรินรดาเข้าหาตัว

“ของรินนะคะ” รินรดาโย้อแยงกลับมา ด้วยกลัวว่าพาวราวจะแยงของรักของเธอไป

“เอามาดูก่อน” เธอเพียงแค่ว่าจะดูเฉยๆ และต้องดูให้ได้ด้วย!

“ไม่เอา”

“เอามาเถอะ!” คุณหนูของบ้านใช้สิทธิ์ขาดกระซอกมันเข้าหาตัวโดยไม่ยั้งมือ

คนหนึ่งจะเอาให้ได้ ส่วนอีกคนพยายามรักษาสีของตัวเองไว้ สมุทวาดภาพพระบายสีเจ้าหญิงของรินรดาจึงขาดวินออกเป็นสองส่วน พาวราวได้สมุดทั้งเล่มไป ส่วนรินรดาคว้าได้เพียงเศษกระดาดษหน้าหนึ่งซึ่งฉีกขาดติดมือมา

“ทำอะไกันคะ” เอื่องใจเดินเข้ามาหาทั้งคู่เมื่อเห็นว่ามีการโย้อแยงกันเกิดขึ้น

“พราวแค่จะขอดูสมุดพระบายสี ทำหวังไปได้” พาวราวบอกพี่เลี้ยงเสียงออดอ้อน

“รินแค่...” รินรดาพยายามแก้ต่างให้ตัวเอง เธอช่วยป้าแม่บ้านทำงานในครัวเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงมานั่งพระบายสีเล่นในศาลานี้

“แม่เคยสอนรินว่ายังไง จำไม่ได้หรือ” เอื่องใจเอ็ดลูกสาวเสียงเข้ม

รินรดาไม่ตอบอะไรออกไปสักคำ เธอเพียงกำมือแน่นเพื่อเก็บอารมณ์ กระดาดษรูปเจ้าหญิงที่เธอตั้งใจจะบายอยู่นานสองนานยับยู่ยี่อยู่ในมือเล็ก ต้องเป็นเธอทุกทีที่ยอมให้ ไม่ว่าจะอย่างไรพาวราวก็มาเป็นที่หนึ่งเสมอสำหรับแม่ อะไรๆ ก็คุณหนูของบ้าน สอนให้เธอสำนึกบุญคุณของครอบครัวบูรินนาถ สอนให้เธออยู่อย่างเจียมเนื้อเจียมตัว เด็กหญิงในชุดมอมแมมจึงวิ่งหนีหายไปทั้งน้ำตา

พาวราวหน้าเจื่อนลงเพราะรู้สึกผิด เด็กหญิงมองดูสมุดในมือที่ขาดยับเยิน ใวันวันต่างๆ เธอจะขอให้เอื่องใจพาไปซื้อเล่มใหม่ ซื้อมา

หลายๆ เล่มเลย ตั้งใจว่าจะเอามาคืนรินรดาและชวนเธอเล่นด้วยกัน

ในงานเลี้ยงวันปีใหม่ของบ้านบุริมาถซึ่งจัดเป็นประจำทุกปี เป็นงานเล็กๆ ที่เชิญเฉพาะคนภายในครอบครัวและเพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงกัน ดูเหมือนคนที่ตื่นเต้นที่สุดเห็นจะเป็นพาวราว เธอชอบงานเลี้ยง ชอบบรรยากาศเวลามีคนเยอะๆ มาอยู่รวมกันอย่างครึกครื้น แถมยังมีขนมเค้กอร่อยๆ มีน้ำหวาน มีกล่องของขวัญสีสวยเรียงเป็นตั้งๆ มีเพื่อนจากบ้านข้างๆ มาวิ่งเล่นในงานด้วยกันอย่างสนุกสนาน ที่สำคัญเธอจะได้ใส่ชุดสวยๆ เหมือนนางฟ้า

“ชุดพราวน่ารักไหม” วันนี้เด็กหญิงใส่ชุดเดรสสีฟ้าอ่อนลายจุดสีขาว ชายกระโปรงระบายเป็นชั้นฟูฟอง มีโบสีขาวอันใหญ่มัดอยู่ด้านหลัง เปียผมสองข้างและติดกิ๊บรูปดอกไม้เล็กๆ อย่างน่ารักน่ามอง “งั้นๆ” กวินภัทรแก้มตอบหวังให้เธองอนเล่น “ชุดรินน่ารักกว่าตั้งเยอะ” เขาหันไปชมอีกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ แทน

‘งอน’ นางฟ้าตัวน้อยเบะปาก เชิดหน้าบูดๆ ขึ้น แล้วเดินงอนตื๊บปองๆ ไปรวมกลุ่มกับเด็กๆ วัยเดียวกัน ไม่สนใจพี่ชายอีกเลย เรื่องอะไรมาชมเด็กคนอื่นต่อหน้าเธอ ชุดเธอมีโบสวย แถมกระโปรงยังบานกว่า สวยกว่าชุดของรินรดาตั้งเยอะ แถมชุดของรินรดาก็เป็นชุดเก่าของเธอที่ไม่ชอบแล้วจึงให้ไปใส่หรรอก

แม้จะแต่งชุดสวย แต่รินรดาไม่ได้รับอนุญาตให้เดินเล่นในงานได้ตามอำเภอใจเช่นเด็กคนอื่นๆ ทั้งที่ครองขวัญไม่ได้ห้าม แลมยังบอกให้เธอสนุกได้เต็มที่ แต่เอ็งใจกลับส่งลูกสาวให้นั่งอยู่บริเวณซุ้มอาหารกับป้าจิตตรี คอยช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ หยิบจับสิ่งของให้หญิงสูงวัย

ส่วนเด็กคนอื่นๆ ต่างพากันวิ่งเล่นสนุกสนานไปทั่วงาน ในขณะที่พวกผู้ใหญ่ นั่งจับกลุ่มคุยกันเป็นหย่อมๆ ตามประสา พาวราวกับเพื่อนๆ โคนผู้ใหญ่เฝ้าต้อยหลายทีให้ระวัง จนกระทั่งเธอหันไปเห็นว่า

รถเข็นเด็กที่มีกวีลดาบนอนอยู่นั้นค่อยๆ เลื่อนไหลไปตามระดับพื้นลาดเอียง และด้วยสัญชาตญาณ เด็กหญิงจึงรีบวิ่งเข้าไปโดยเร็วหมายจะจับรถเข็นไว้

แต่ไม่ทัน! เธอเอื้อมมือมาช้าเกินไป ทำให้รถเข็นที่มีเด็กหญิงวัยเกือบขวบนอนหลับอยู่ไกลตกบันไดไปด้วยความเร็วแรง

ครองขวัญหันมาเห็นรถเข็นของลูกค่อยๆ กระเด็นไปตามแรงวิถีเธอกวีลดาร้องสุดเสียง พลันใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

โชคดีที่รถพลิกคว่ำไปเพียงตกลงเดียว เด็กน้อยที่นอนอยู่ข้างในไม่ได้รับอันตรายใดๆ อย่างที่คิด ทว่าแรงกระแทกกระเทือนทำให้เด็กน้อยตื่นตกใจร้องไห้จ้าเสียงดัง

ทุกคนในงานต่างหันมามองเหตุการณ์เป็นตาเดียว ทุกสายตามองตรงมายังพาพราว เด็กหญิงยืนอึ้งชะงักงันอยู่ในท่วงท่าที่พยายามจะคว้ารถเข็นเอาไว้ และมองไปที่รถเข็นน้องอย่างตกตะลึง

เมื่อกมนทัดตั้งสติได้จึงรีบปรีเข้าไปดูกวีลดาที่ร้องไห้เสียงดังอู๋มขึ้นมาตบหลังเบาๆ เพื่อปลอบโยน สำรวจดูว่าลูกสาวได้รับบาดเจ็บตรงไหนหรือไม่ ก่อนจะส่งต่อให้ครองขวัญที่วิ่งตามมาดูด้วยความตกใจ

กมนทัดเดินตรงเข้ามาหาพาพราวด้วยสีหน้าโกรธจัด เด็กหญิงซึ่งกำลังยืนนิ่งโดนคนเป็นพ่อกระชากตัวเข้าไปในบ้านทันที

“พราว! พ่อบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าวิ่ง ถ้าน้องเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง ทำไม่ไม่ฟัง ทำไม่ดื้อแบบนี้ล่ะ!” กมนทัดพาดฝ่ามืออย่างแรงไปที่แผ่นหลังบอบบางของลูกสาวตัวเล็ก แรงในระดับที่ไม่ได้ยับยั้งกำลังเลยสักนิด เขาใส่เต็มเหนี่ยวไปทั้งหมดที่มี จนคนตัวเล็กเซไปชนผนังโซฟาด้านหลังอย่างแรง หากไม่มีมือของพ่อยึดไหล่อีกข้างไว้ เธออาจจะกระเด็นล้มลงไปกองอยู่ที่พื้นแล้วก็เป็นได้

“ฮือ...พราวไม่ได้ทำ พราวไม่ได้ดื้อ” เธอเจ็บจนชาไปทั้งร่าง

เด็กน้อยตัวสั้นเต็มเพราะไม่เคยถูกพ่อตี ไม่เคยถูกพ่อตะคอกใส่เสียงดัง
เช่นนี้

เธอกลับ...

“ยังจะเถียงอีก! เล่นอะไรไม่ระวัง” เขาโกรธจัด เพราะคิดว่า
เด็กหญิงวิ่งชนไม้เท้าระวางจนมาชนรถเข็นเข้า เมื่อครู่เขาใจหายวาบ
ตอนที่เกิดเหตุการณ์ กลับและโกรธในเวลาเดียวกัน

“พราวแค่ว่าจะไปชิว...” เด็กน้อยพยายามจะอธิบาย เสียงเธอ
สะอื้นฮักขาดหัวงไปเมื่อพ่อตวาดใส่อีกครา

“เดี๋ยวนี้เอาใหญ่แล้วนะ! เห็นพ่อใจดีเกินไปใช่ไหม” ชายหนุ่ม
ตะคอกเสียงดัง ไม่ฟังเหตุผล ทำท่าจะตีเธออีกครั้ง

เด็กหญิงร้องไห้หน้าตาอาบแก้ม ทั้งกลัวทั้งตกใจ เธอไม่เคยเห็น
พ่อในมุมน่ากลัวแบบนี้ แรงกระทบอย่างรุนแรงที่แผ่นหลังเมื่อครู่ยัง
สะท้อนปล่านอญในกาย เจ็บจนชา...

ร่างเล็กสะบัดตัวหนีออกจากมือใหญ่ที่จับไหล่ข้างหนึ่งของเธอ
ไว้ พาพราววิ่งหนีหายไปจากตรงนั้นทันที ก่อนจะมุดตัวเข้าไปหลบ
ใต้โต๊ะวางของซึ่งอยู่หน้าห้อง เข้าไปนั่งร้องไห้อยู่เงียบๆ หลังผ้าปูโต๊ะ
คนเดียว ตรงนี้มักเป็นที่ประจำเวลาเธอถอนกวีนิพนธ์หรือเอ็งใจ เธอ
จะหลบมาร้องไห้คนเดียวเสมอ มีแค่สองคนนี่เท่านั้นที่รู้จักซ่อนตัวนี้

กมนทัดหัวเสียอย่างมาก เขายอมรับว่าโกรธจัดจนขาดสติ เขา
แค่กลัวว่าจะเสียลูกไป กวีลดาเกือบจะไม่รอดมาแล้วครึ่งหนึ่งตอน
คลอดใหม่ๆ เขาต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจ สละเวลาผัดเปลี่ยนเวียน
กับภรรยาไปดูแลลูกที่โรงพยาบาลจนผ่านวิกฤติเลวร้ายมาได้ ทั้งคู่จึง
ค่อนข้างอ่อนไหวกับทุกอย่างที่จะเป็นอันตรายกับลูกน้อย ความกลัว
ทำให้เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ เผลอเอาอารมณ์ร้ายไปลงกับพราว
กระทั่งครองขวัญอุ้มกวีลดาที่เริ่มสงบจากการร้องไห้เข้ามาในห้อง ตาม
มาด้วยบุลลา พี่สาวของเขา

“ลูกเป็นยังไงบ้าง” กมนทัดหันมาถามภรรยาด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะ แกคงตกใจเสียงดัง” ครองขวัญโยกตัวเบาๆ เพื่อกล่อมลูกน้อยในอ้อมแขน

“ฉันบอกแกแล้วใช่ไหมว่าเด็กนี้จะสร้างปัญหา” บุคลากรโผล่ ออกมาอย่างอึดอัดใจ เธอไม่เห็นด้วยตั้งแต่พวกเขาจับพาพราวเข้ามา ในบ้านแล้ว

“พูดอะไรแบบนั้นนี่นี่” กมนทัดปรามพี่สาวขณะคลั่งขมับระงับ อารมณ์เดือดจัด

“นี่ลูกแกยังเล็กนะ ใครจะรับประกันว่าโตขึ้นัยเด็กนั้นมันจะ ไม่อึดใจลูกแก เมื่อกี้มันอาจจะไม่ใช่อุบัติเหตุก็ได้ แกก็เห็น เด็กนั้นมัน อาจจะตั้งใจผลักลูกแกก็ได้ มันอาจจะรู้ว่าัยหนูจะมาแทนที่ จะมา แย่งความรักไป”

“เพื่อเจ้าไปกันใหญ่ พราวไม่ใช่เด็กแบบนั้นสักหน่อย ผมเลี้ยง พราวมากับมือ มันเป็นอุบัติเหตุ พี่ก็เห็นว่าเด็กมันวิ่งเล่นกัน”

“ตามใจ...ฉันก็แค่เตือน ที่แกเลี้ยงนะมันลูกใครก็ไม่รู้ ระวังเถอะ! ัยเด็กนั้นมันอาจจะมาแว้งกัดลูกแกเอาที่หลังก็ได้ ไหนๆ แกก็มีลูกสาว เองแล้ว เด็กนั้นก็จำเป็นแล้ว”

“ไม่จำเป็นนั่นเธออะ! แล้วพี่จะให้ทำยังไง ให้เอาพราวไปคืนสถาน เลี้ยงเด็กกำพร้าเธอ” กมนทัดพูดขึ้นเพียงเพราะต้องการประชดพี่สาว ไม่ได้คิดจะทำแบบนั้นจริงๆ สักหน่อย เขาอดรู้สึกโกรธไม่ได้ที่พี่สาว อคติกับพาพราวเกินไป เด็กหญิงเข้ามาเป็นครอบครัวเดียวกันได้เกือบ ห้าปีแล้ว แต่พี่สาวก็ยังระแวงไม่เลิก ไม่ผูกพันหรือสงสารเด็กบ้างเลย หรือใจ

บุคลากรร้านจะเถียงกับน้องชาย หญิงสูงวัยจึงทำเพียงค้อน คู่สามีภรรยา ก่อนจะเดินเข็ดหน้าออกไปที่งานเลี้ยงในสวนต่อ

เมื่อเห็นว่ากวีลดาสงบลงแล้ว สองสามีภรรยาจึงพาเด็กเล็กกลับ

เข้าไปสมทบในงานต่อ ด้วยรู้ว่าทุกคนคงตกใจกับเหตุการณ์เมื่อครู่และคงเป็นห่วงอย่างมาก เกรงว่างานจะกร่อยเอาได้

เด็กหญิงพาพราวถูกทิ้งให้นั่งกอดเข้าห้องให้อยู่ได้โต๊ะ ไม่มีใครรู้ว่าเธออยู่ตรงนี้ เธอได้ยินทุกคำพูด ชัดเจน กระจำง เธอไม่ใช่ลูกของพ่อกับแม่หรือหรือ เธอเป็นแค่เด็กกำพร้าที่ไหนก็ไม่รู้ เธอไม่ใช่ น้องสาวของกวีนิพนธ์ เธอเป็นใครก็ไม่รู้ เป็นแค่เด็กเก็บมาเลี้ยง รวากับมีบางอย่างในตัวเธอกำลังสูญสลาย ความหวาดกลัวถูกสร้างขึ้นจากจินตนาการของเด็กสิบขวบ

‘ถูกทิ้ง’ คำคำนี้ผุดขึ้นมาในความรู้สึก เธอกลัว...

“น้องพราว” เอ็งใจแหวกผ้าปูโต๊ะเพื่อเรียกคนที่นั่งร้องไห้ให้ออกมา ตกใจที่เห็นเด็กหญิงร้องไห้หน้าขนาดนี้ สงสัยคงโดนคุณพ่อดู

“เอ็งจ๋า พราวไม่ใช่ลูกของพ่อกับแม่หรือ”

“พูดอะไรแบบนั้นคะเด็กดี”

“ป้านี้มบอกว่าพราวเป็นเด็กกำพร้า” เธอเคยโดนเพื่อนที่โรงเรียนล้อ แต่เธอคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องจริง เธอเลยแค่โกรธเพื่อนคนนั้นและไม่พูดด้วยทั้งวัน แต่ครั้งนี้คงเป็นเรื่องจริง พวกผู้ใหญ่ไม่มีทางพูดโกหก “พ่อกับแม่จะรักพราวเหมือนเดิมไหม มีน้องแล้วพราวจะถูกทิ้งไหม”

“ไม่เอาค่ะ ไม่ร้องนะคะ” เอ็งใจดีงพาพราวมากอดแนบอกด้วยความสงสาร เธอเลี้ยงพาพราวมาตั้งหลายปี เด็กหญิงน่ารักน่าเอ็นดู สมควรจะได้รับแต่ความสุข

“เอ็งจ๋า ถ้าไม่มีน้อง พราวจะไม่ถูกทิ้งใช่ไหมคะ ทุกคนจะยังรักพราวใช่ไหม” ร่างเล็กร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ในอกพี่เลี้ยง พูดเสียงอู้อี้ด้วยความอัดอั้น

“คุณพ่อคุณแม่รักน้องพราวมากนะคะ พี่เอ็งก็รักน้องพราว”

เด็กหญิงกอดพี่เลี้ยงสาวไว้แน่น หลับตาห้องให้อย่างหนัก

‘ถ้าไม่มีน้อง พราวจะไม่ถูกทิ้งใช้ใหม่คะ ทุกคนจะยังรักพราวใช้ใหม่’ กวินภัทรทวนคำนี้ซ้ำไปซ้ำมาในใจ

เมื่อครู่เขามัวแต่ไปเล่นเกมกับเพื่อนรุ่นเดียวกันอยู่อีกฟากหนึ่งของงาน จึงไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่มรสระว่ายน้ำ มารู้เรื่องราวก็ตอนเห็นแม่อุ้มน้องเดินไปเดินมาเพื่อปลอบโยน จึงถามบุลลว่าเกิดอะไรขึ้น ด้วยอคติของนางจึงทำให้เด็กหนุ่มได้รับข้อมูลผิดแผกจากความเป็นจริงไปมาก เรื่องพลิกกลับตาลปัตรเป็นหนังคนละม้วน กลายเป็นว่าพาพราวตั้งใจผลักรถเข็นของน้องตกบันได ตามด้วยถ้อยคำใส่สีตีไข่ เรื่องลูกเลี้ยงชื่อจจกา กวินภัทรยอมรับว่าไม่ได้เชื่อป่าทั้งหมด แต่เมื่อครู่เขาได้ยื่นพาพราวพูดออกมาจากปากเอง

เขาซ็อก! น้องสาวที่น่ารักของเขาพูดแบบนั้นออกมาได้อย่างไร ความผิดหวังผสมอารมณ์กรุ่นโกรธก่อเกิดขึ้นในใจเด็กหนุ่ม

หลังจากผ่านเหตุการณ์วันนั้นมาเพียงสัปดาห์ ความสัมพันธ์ที่ดูคล้ายจะเหมือนเดิมก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป พาพราวเริ่มทำตัวเกะติดทุกคนแจ เธอมักหวาดผวาเวลาที่ครอบครัวพาออกไปข้างนอกเสมอ กลัวว่าจะถูกพาไปทิ้งเหมือนในข่าวที่เจ้าของมักพาหมาพาแมวไปปล่อยทิ้งข้างทาง

มีอยู่วันหนึ่งเธอพลัดหลงกับพ่อแม่ระหว่างเดินในห้างสรรพสินค้า เพียงเพราะเด็กหญิงมัวแต่สนใจซ็อกโกแลตในมือ เป็นครั้งเดียวที่เธอจำไม่เคยลืม และหลังจากนั้นเด็กหญิงมักจะบ้ายเบี่ยงทุกครั้งหากต้องไปไหนไกลๆ หน้าเข้าก็วิ่งไปซ่อนตัว ไม่ยอมออกมาเจอใคร

เดิมทีเธอติดกวินภัทรมากอยู่แล้ว ยิ่งรับรู้ว่าคุณไม่ใช่ น้องสาวของเขาก็ยิ่งเข้าหาหนักกว่าเก่า เด็กหญิงตัวน้อยตามพี่ชายเป็นเงา เขาทำอะไร เธอก็จะขอทำด้วย เขาไปไหน เธอจะอ่อนขอไปด้วยทุกครั้ง

“ให้พราวไปด้วยนะ”

กวีนิพนธ์หันมามองเด็กหญิงซึ่งจับเบาะรถจักรยานของเขาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย วันนี้เขานัดเตะฟุตบอลกับเพื่อนที่สวนสาธารณะในหมู่บ้าน “ปล่อย!” เด็กหนุ่มพูดเสียงเข้ม จำคำญที่น้องสาวทำตัววุ่นวายเข้าไปทุกที

“พราวไปด้วยนะพี่วิน” เธอมองเขาตาแป๋ว ทำเสียงออดอ้อน เหมือนที่ทำประจำ

“ไม่ปล่อยใช่ไหม ได้!” เขามองคนพูดไม่รู้เรื่องอย่างทำทายนึกแผนร้ายขึ้นในใจ ก่อนจะออกแรงปั่นสุดกำลัง กระชากร่างบางที่จับเบาะไว้ให้พุ่งตัวล้มไปด้านหลังอย่างไม่ทันตั้งตัว

เด็กหญิงเอามือยันพื้นไว้อย่างแรง เจ็บจี๊ดนิดๆ ที่บริเวณฝ่ามือแบขึ้นมาดูพบว่ามีเลือดซึมเล็กน้อย พอเงยหน้าขึ้นมอง พี่ชายก็ปั่นจักรยานออกไปไกลแล้ว

“หรือพี่วินจะรู้ว่าพราวไม่ใช่ลูกของพ่อกับแม่”

เด็กหญิงถือสมุดการบ้านวิชาคณิตศาสตร์เข้ามานั่งข้าง พี่ชาย กวีนิพนธ์กำลังชะมักเขม่น้อยอยู่กับการเขียนรายงานตรงโต๊ะญี่ปุ่นในห้องหนังสือ

“พี่วิน...พราวทำข้อนี้ไม่ได้” ทั้งคู่มักนั่งทำการบ้านด้วยกันเป็นประจำในห้องนี้ เขานั่งตรงนั้น และเธอนั่งตรงนี้เสมอ

“...” ไม่มีเสียงตอบกลับจากพี่ชาย มีหน้าซำเขาแย้งหันหน้าหนีไม่สนใจคนตัวเล็ก

“สอนข้อนี้พราวหน่อย...” เธอยังคงรบเร้าเสียงหงุดหงิด จับแขนพี่ชายเขย่าเบาๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจ “พี่วิน”

“ไปให้พี่เอ็งสอนไป” เขาสะบัดมือเธอออกอย่างแรง ทำให้แขนของเด็กหญิงถูกเหวี่ยงไปชนเข้ากับแก้วนมที่วางอยู่ ของเหลวสีขาวพุ่งขึ้น จิ้งหะเลอะเทอะเปรอะเปื้อนเปียกสมุดรายงานที่เขาตั้งใจเขียนมา

ตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ

“เออ...พร่าวขอโทษนะคะ”

กวีนิพนธ์รีบหยิบพิชชумаซึบนมทันที พาพร่าวพยายามจะเข้ามาช่วย แต่เขาบัดมือเล็กออกอย่างไร ผลักร่างบางจนเซห่างหายไปด้านหลังอย่างแรง

“พีวีน...”

“อย่ามายุ่ง เป็นเพราะเธอเลย ออกไป ตัวปัญหา! แล้วก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าพีด้วย ฉันไม่ใช่พีเธอ น่ารำคาญ!” เขาว่าเพราะกำลังโมโห แทบไม่ได้หันไปมองหน้าเด็กหญิงด้วยซ้ำ จึงไม่รู้ว่าเธอมองมาด้วยแววตาแบบไหน

เธอเข้าใจแล้ว...เธอรู้แล้วว่าตัวเองควรอยู่ตรงไหนในบ้านหลังนี้ คนตัวเล็กจึงขยับยืนตัวขึ้น รีบเก็บสมุดการบ้านและกระเป๋าดินสอของตนเอง แล้วเดินน้ำตานองหน้าออกไปอย่างเงียบๆ

เอื้องใจเป็นคนเดียวที่สังเกตเห็นและรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดของพาพร่าว เธอตั้งใจว่าจะปรึกษากับครองขวัญและกมนต์ต่ออย่างจริงจังเรื่องที่เด็กหญิงไปได้ยินเข้าวันนั้น แต่เหมือนโชคชะตาจะเล่นตลก ในวันที่พาพร่าวขอให้เธอไปรับหลังเลิกเรียนเพื่อจะให้พาไปซื้อสมุดวาดภาพระบายสีมาคืนรินรดา เอื้องใจกลับมีอันเป็นไปเสียก่อน จากอุบัติเหตุรถชน เพียงเพราะคู่กรณีฝ่าฝืนสัญญาณจราจรด้วยความประมาท เด็กหญิงซึ่งยืนรอพี่เลี้ยงอยู่อีกฝั่งหน้าประตูโรงเรียนซ็อกงันไปในทันที ด้วยเหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาเธอ ภาพพี่เลี้ยงนอนจมกองเลือดยังติดตรึงอยู่ในความรู้สึกของเธอไม่จางหาย นั่นร้ายพอๆ กับความรู้สึกผิดที่กัดกินใจเรื่อยมา

ที่ฟังสุดท้ายจากเธอไปแล้ว!

ตั้งแต่นั้นมาทุกอย่างก็เปลี่ยนไป พาพร่าวที่นำรักช่างพูดช่างคุย คนเดิมหายไป เหลือเพียงเด็กหญิงซึ่กั้ว แววตาเธอหวาดระแวงตลอด

เวลา ความรู้สึกโดดเดี่ยวถูกกดให้ลึกลงไปในใจ กลายเป็นเหมือน
ขมวดปมก้อนใหญ่พันกันยุ่งเหยิง ถ่วงรั้งตัวตนของเธอไว้ เธอเริ่มเก็บ
ตัว ไม่พูดไม่จากับใคร และพร้อมจะทำตามใจทุกคน หากพ่อแม่
สั่งอะไร เธอก็จะทำทันทีโดยไม่อิดออด ไม่มีการออดอ้อนต่อรอง
เหมือนก่อน ทั้งครองขวัญและกมนทัดต่างแปลกใจ แต่ทั้งคู่กลับตีความ
เป็นว่าเธออาจสะเทือนใจกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเสียพี่เลี้ยงไปกะทันหัน
บวกกับคงกลัวที่ถูกกมนทัดดูและตีครั้งแรก หลังจากวันนั้นเด็กหญิง
จึงแสดงออกว่าเกรงกลัวคนเป็นพ่อแค่นั้น และอาจเพราะพวกเขา
ไม่ได้มีเวลาใส่ใจเธอมากนัก ยังคงต้องวุ่นอยู่กับการดูแลกวีลดา จึง
ละเลยบางอย่างไป

กวีนิภทรพยายามเลี้ยงที่จะอยู่ใกล้กับพ่าวราวทุกครั้ง ยกเว้น
ต่อหน้าพ่อแม่ซึ่งเขายังทำตัวเป็นปกติกับเธอเหมือนเดิม แต่ลับหลัง
กลับเย็นชา พูดจาไม่ค่อยดี ตั้งหน้าตั้งตาคอยจับผิด ระวังระวังกัน
ตลอดเวลา มีหลายครั้งที่เขาเห็นเธอทำตัวลับๆ ล่อๆ แอบเข้าไปใน
ห้องทำงานพ่อ บางครั้งก็นั่งจ้องกวีลดาครวละนานๆ ทำท่าครุ่นคิด
มีวบหนึ่งที่เขาเห็นว่าสายตาเธอดูก้าวร้าวขึ้นขณะจ้องมอง หรือจะ
เป็นตอนที่เขาเห็นเธอถือหมอนใบเล็กค้ำนั่งอยู่ข้างที่นอนน้อง ถ้าเขา
ไม่ได้อคติไปเองก็อดคิดไม่ได้ว่าเธอตั้งใจจะทำร้ายน้อง

และยังมีอีกหลายเหตุการณ์ที่เขาอธิบายไม่ได้ นั่นยิ่งตอกย้ำให้
เห็นว่าน้องสาวที่น่ารักของเขาหายไปแล้ว เหลือไว้เพียงใครบางคนที่
เขาไม่รู้จัก